

* AVE *

Svetlič

MARIA

SEPTEMBER 1952.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

Marija sedem žalosti - P. Odilo ofm	257
Labor day - P. Aleksander ofm	259
Kdor vztraja, zmaga! - Mis. K. Wolbang CM	261
Nazareškemu Ubožcu/pesem/ - B. Budnik	263
Devica mogočna - P. Miršek	264
Apostolat smeha - O. H.	266
Kuhinjska molitev	267
Posvečuj delavnik! - P. G.	268
P. Rudolf izgnan	270
Po kraljestvu križa	274
Vitez naše ljube Gospe - Prev. p. Odilo	276
"Nikdar ne zineš!" - Po angl. p. Inocenc ofm	279
Lemontski odmevi	282
Kramljanje na zapečku	285

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Marija sedem žalosti

P.Odilo ofm

Jezus, pesem čem zapeti,
sedem žalost razodeti:
Kolko božja Mat
mogla je prestat,
je bla žalostna sedemkrat.

Tako začenja stara slovenska pesem o žalostih božje Matere. To je le ena izmed mnogih, s katerimi verni slovenski narod pozdravlja in spremlja trpljenje Marijino od prvih bridkosti v betlehemskelem hlevcu, pa do groba pod Kalvarijo. In vselej, kadar pojemo o Jezusovem trpljenju, se spominjamo tudi Marije. Kajti kjer trpi Jezus, trpi tudi Njegova Mati. Marijo srečamo v naših ljudskih pesmih sredi polja, ko prosi rablje ki pripravljajo mučilno orodje, naj Jezusa čim lažje "martrajo". Srečamo jo v zlategem "očenašu Jezusovih muk", v legendah o Gospodovem trpljenju, dokler je na velikonočno jutro spet ne najdemo ob vstalem poveličanem Sinu. V ljudskih pasijonskih igrah, ki so bile pred stoletji v naših krajih splošno navadi, Marija ob slovesu milo prosi svojega Sina, naj pusti njej trpeti namesto Njega, ali pa naj ji vsaj dovoli, da Ga spremlja na poti trpljenja. Toda Marija ne trpi samo z Jezusom! Tudi kjer trpimo mi, je nebeška Mati pri nas. K njej se zatekamo, kadar nam je najhujše in prav Žalostna Mati božja je tista, ki nam v bridkosti vliva največjo tolažbo v srce.

Ko se je nagibal srednji vek h koncu in je Evropa ter z njo tudi slovenska dežela preživljala največje zunanje in notranje viharje, se je češčenje Žalostne Matere božje najbolj razcvetelo. Pospeševal ga je zlasti novoustavljene red servitov, ki se je ves posvetil službi Marijini. Največ sledov tega češčenja je tudi na Slovenskem pustilo 14. in 15. stoletje. V slovenski umetnosti srečamo Marijo pri snemanju s križa na Vrzdencu pri Horjulu v začetku 14. stol. in malo kasneje na fresko-sliki križanja v Vitanju pri Celju. V 15. stol. sta nastali prekrasni žalujoči Mariji na freskah v Mačah in v Podzidu pri Trojanah. V baroku moramo omeniti zlasti V. Metzingerjevo žalujočo Marijo v ljubljanski frančiškanski obednici, v poznejši dobi pa Marijo pod križem v cerkvi v Poljanah nad Škofjo Loko, delo slikarja Jurija Šubica. Komunisti so to prekrasno cerkev porušili. Kaj je s sliko, ne vem.

Toda 14. in 15. stol. sta zlasti v zvezi z bratovščinami Žalostne Matere božje ustvarila tudi njeno samostojno upodobitev: Marijo, žalujočo nad mrtvim Jezusom. Ena takih prekrasnih slik se nahaja v cerkvi sv. Ane na Tinski gori, župnija Zibika. Stara je nad tri sto let in je bila darovana cerkvi po nekem grofu iz Ptujja. Morda je slika v zvezi z onima podobama v celjski opatijski in ptujski proštiji cerkvi, ki sta obe iz 15. stoletja.

Enake podobe dobimo v Tuhinju nad Kamnikom, v Mekinjah pri Kamniku, na zunanji steni ljubljanske stolnice Pred škofijo. Zlasti lepo Marijo sedem žalosti dobimo pri Veliki Nedelji, ki pa je zdaj v ptujskem muzeju. Podoba je popolna sestra ptujskogorske Marije.

Mnogo naših starih poljskih znamenj hrani lepe kipe Žalostne Matere božje: pri Stični, v Bistrici pri Trziču, na Bregu pri Ptuju, v Srednjem Bitnju pri Kranju, ob potu k Sv. Primožu nad Kamnikom. . . Ena najstarejših podob te vrste je bila iz leta 1371. in sicer v znamenju na trgu v Slovenskih Konjicah. Žalibog je to starinsko umetnost uničila druga svetovna vojna.

Mariji nenaklonjeni val protestantizma je v 16. stoletju za nekaj časa zavrl tudi češčenje Žalostne Matere božje, toda junaško delo ljubljanskega škofa Hrena je ljubezen do Marije spet poživilo ter obnovilo tudi več bratovščin. Najbolj je znana celjska bratovščina, ki je pozidala ob opatijski cerkvi prekrasno kapelo Žalostne Matere božje.

Glavno svetišče Marije sedem žalosti v Sloveniji je bila Žalostna gora pri Mokronogu iz 17. stoletja. V tej cerkvi je vikar Jožef Vidmajer leta 1730. ustanovil "Bratovščino sedmerih žalosti Marijinih". Ta cerkev je tako po svoji stavbeni umetnosti kakor tudi po notranjem okrasju, zlasti po freskah slikarja Franceta Jelovška, eden naših najlepših baročnih spomenikov in zelo obiskana božja pot. K njej vodijo po hribu znamenja ali kapele sedmerih žalosti Marijinih.

Žalostna gora nad Preserjem je druga sloveča božja pot, ki je nastala leta 1727. Zelo je znana stiška bazilika, dragocena po svoji romanski stavbeni umetnosti, ki je tudi posvečena Žalostni Materi božji. Bela Krajina časti Žalostno Mater božjo v eni izmed cerkva pri Treh farah. Vse tri cerkve so najdragocenejši gotski spomenik Bele Krajine. Znana je tudi Žalostna M. B. v Leskovcu pri Krškem.

Žalostna Mati božja v stiški baziliki

V Trstu je kapucinski pater Janez Baptist leta 1671. ustanovil pobožno zvezo Žalostne Matere božje. V Ljubljani pa je bila vezana bratovščina na podobo Marije sedem žalosti v cerkvi sv. Florijana, h kateri so se meščani zatekali zlasti v času velikih stisk: kuge, povodnji, suše. . . Ko so leta 1715. črne koze tako strahotno morale, da je bilo v Ljubljani vsak dan petdeset smrtnih slučajev, so priredili k Mariji pri Sv. Florijanu spokorno procesijo. Zelo časte Ljubljanci stolniško Marijo sedem žalosti, zadnji čas pa tudi Žalostno Mater božjo v cerkvi sv. Cirila in Metoda za Bežigradom. Kip je krasno delo Tineta Kosa.

Marija sedem žalosti, ki je stoletja tolažila slovenski narod, naj mu ostane pribežališče tudi v bodoče. Posebno pa v sedanjih preizkušnjah naše ljube domovine.

Lepa Roža, Mati božja, Marija sedem žalosti! Prosi za nas, tolaži nas!

LABOR DAY

P. Aleksander OFM

Vsako leto ga slavimo v mesecu septembru. Eni prevajajo besedi "Labor day" z besedama "Delavski praznik", drugi z "Dan dela", tretji ga označujejo kot "Delavski dan". Tudi pomen dajejo dnevni eden tak, drug drugačen. Eni menijo, da je s tem praznikom hotela povedati država: Ljudje ameriški, konec je počitnic! Pljunite v dlani, ponovno napnite svoje mišice! - Drugi sodijo, da je dan posvečen svobodnemu gibanju delavskega stanu, ki si je s svojim neumornim napredkom zaslužil veljavo priznanja. Tretji pa govore, da je delo človekovo jamstvo pravice do koticčka na zemlji, pravice do mesta pri skledi po starem reku: Kdor ne dela, naj tudi ne je! Zato naj bo delu odmerjena mera slave in zasluženja spričo vsega blagostanja, ki ga uživa naša dežela!

Kakorkoli žepoimenjujejo sodržavljanita dan in mu dajejo svojevrsten pomen v našem življenju, katoliški in krščanski delavec bo lahko gledal v tem dnevni vse več. Lahko, pravim, pa sem se zmotil. Mora gledati, bi moral reči. Mora in more gledati v tem dnevni tudi krščansko resnico: Delo je označba vrednote človekove, krščanstvo daje delu veličje večnega zasluženja; delo ni le kazen za Adamov greh, temveč je tudi odraz in odsvit večnega delovanja božjega v stvarstvu. Dasi je Bog - za človeški razum rečeno - sedmi dan počival, v resnici Njegova stvariteljska moč nikdar ne sme počivati. Neumoren je in neutešen v ohranjanju vsega, kar je postavil na svet.

Nočem zaiti v pregloboko modrovanje. Hočem povedati le to, da je božja volja,

da človek dela. Bog sam je dal odliko delu s tem, da je poslal v odrešenje človeštva na svet Sina - delavca. Postavil ga je v preprosto delavsko hišo. Dal mu je za Mater - šiviljo, predico, hišno oskrbnico, kuharico in pometalko. V tesarju Jožefu je dal Jezusu vodnika in krušnega očeta, ki je vzgajal božjega Sina - človeka že v zgodnjih letih po navadah in nazorih delavskega stanu.

Kot katoličan bom premišljeval ob Delavskem dnevni nekako takole:

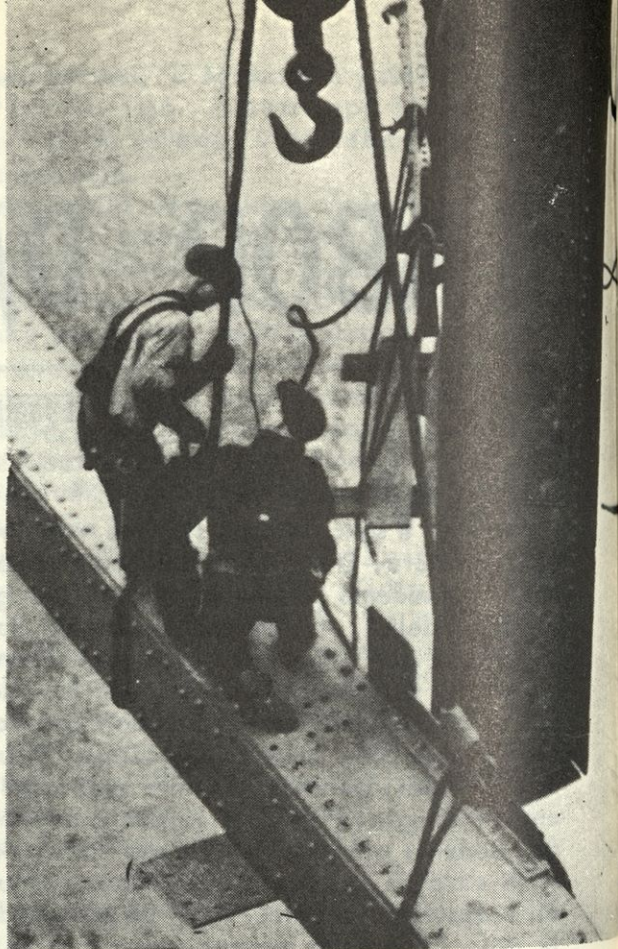
Dan dela me bo spominjal na veliko odliko, ki jo je Bog dal tudi meni, da sem bil rojen od delavskih staršev. Čim bliže ostane človek grudi, plugu, tnalu, nakovalu, opeki, kladivu in vsem drugim simbolom človeškega dela, tem bolj je srečen, zdrav in "človeški". Tudi takrat, ko v knjigi iščem uteho in pogon svojim mislim, bom ostal "delavski". V tem smislu, da se ne bom prevzemal, kakor da bi bil kaj več v načrtu božjem, če mi je Bog določil poklic, ki je navidezno oddaljen od potu, žuljev in solza trudnosti ročnih in telesnih opravkov. Pred Bogom ni razlike v orodju, ki ga pri delu uporabljamo. On sodi le po svetopisemskem stavku pri stvarjenju: In videl je, da je bilo dobro... To

je Njegova sodba: dober sem v Njegovih očeh, kadar pri delu Njegovo voljo spolnujem; slab pa, kadar pri delu strežem svojim sebičnim željam in nameram.

Dan dela me bo spominjal na veličje in svetost mojega poklica. Vsak pri svojem kovalu dela za kraljestvo božje. To je naš prvi poklic, da duše rešujemo, svojo in duše drugih. Vse naše delo se mora kretati v tem krogu. Zato naj me nikdar ne moti zavist in nevoščljivost pri uspehu drugih, če je trava preko plota malo bolj zelena in je drugemu poklic na videz lažji. Meni je Bog moje mesto dal in odločil, da na tem mestu ostanem cel mož. Na tem mestu moram uresničiti Gregorčičev verz: "Dolžan ni samo, kar veleva mu stan: kar more, to mož je storiti dolžan!" Pa naj bo kovač, tesar, pleskar, arhitekt, pisatelj, državnik ali duhovnik...

Dan dela me bo spominjal na odliko biti katoličan, ki ima pravi nazor o delu in delavstvu. Delavstvo je velika armada božja, armada z božjimi načrti in programom. Delo je moje posvečeno z molitvijo in duhovnim namenom. Moje delo ni delo sužnja, ki dela le kot čebela in mravlja za panj ali mravljišče človeštva, a ko mu omagata um in telo, tedaj ven z njim. Likvidacija. Lepa in toliko vredna je zavest, da delam za večnost, Bogu v čast, obenem pa v zadoščenje za svojo nemarnost v duhovnem življenju, za pokoro svoji nepopolnosti in grešnosti. - Delavstvo je armada božja po načrtu naše Cerkve, ki ima lep poklic usovršenja človeštva. Saj prav gotovo uspeh, ki ga danes človeštvo ima, ni le krona možganom vseh mogočih iznajditeljev in industrijskih voditeljev, temveč tudi krona žuljem in krvavim rokam. Po nauku Kristusovem smo vsi božji otroci: tisti, ki z glavo delajo, in pa tisti, ki uporabljajo svoje mišice.

Zato bodi ponosen na svojega Vodnika

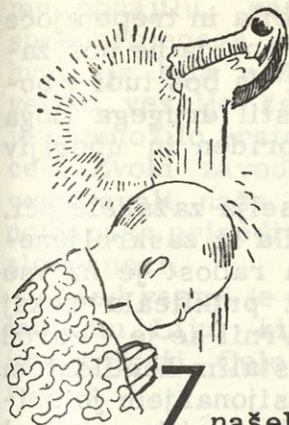
Tudi delo teh dveh je lahko molitev...

Kristusa, krščanski delavec! On ti je dal še največ veljave in ti jo bo dajal tudi v bodočnosti. Vsem drugim vodnikom, ki ne verujejo v odliko človeške osebnosti in človekovega božjega poslanstva na zemlji, si pa le uboga raja. Ta raja naj po njih prepričanju gara in se ubija - drugim močnejšim in sposobnejšim "človeškim levom in medvedom" v korist in blagostanje. Po Kristusu pa si vsem enakovreden otrok, ki ima pravico do uspeha svojih rok ter do blagoslova in priznanja sočloveka in Boga. Kristus sam mi daje pravico, da se bijem za te svoje pravice, za svoj delež in svojo osebno odliko na zemlji.

Kdor vztraja, zmaga!

Misijonar
Karel Wolbang CM

Znašel sem se v polmili-
jonskem Kunmingu, glavnem mestu
največje kitajske province Yünnan.
Vijuden Francoz me je odpeljal z
letališča v salezijanski zavod, kjer
je vseprek vreščala mladina. Okrog
ravnatelja, slovenskega misijonarja
Majcena, se je gnetla kopica živahnih
fantov. Vsak je hotel prvi poka-
zati, kako gladko zna katekizem.
Utrujeni misijonar se mi je opravi-
čeval: "Prišli ste ravno ob času, ko
jih izprašujem. Popoldne imam ski-
optične slike in nadaljujem z raz-
lago katekizma. V dve skupini sem
jih razdelil: kristjane in pa katehu-
mene, ki se ravno pripravljajo na
sveti krst."

Nato smo odšli skupno pred ta-
bernakelj. Dosti sem imel premiš-
ljevati in dosti prositi. Vse mi je
bilo tako novo in tuje. Ničesar ni-
sem razumel. Tudi govorica se mi
je zdela silno zamotana. V ušesih pa
mi je še vedno pela pesem štirih
motorjev letala, s katerim sem se
pripeljal.

Sleherni dan po kosilu smo šli
počastit Najsvetejše. In skoraj redno
sem naletel pred tabernakljem na
drobnega učenca četrtega razreda.
Zatopljen je bil v globoko molitev.
Rumena polt Kitajčevega obraza je
odražala ob siju večne lučke čudovi-
to spokojnost. Šele deset let je imel
fant in gospod Majcen mi je pravil
o njem, da je kandidat za sveti krst
in prednik ene izmed številnih or-

ganizacij, kjer se zbirajo dobri po-
ganski gojenci misijona. Fant je
znal peti kot slavček in španski mi-
sijonar Fernandez je že večkrat ob
violini preizkušal njegov posluš.

Ponovno sem srečal fanta pred
Najsvetejšim. Zdel se mi je truden
in nekam otožen. A molil je tudi
zdaj zbrano, nepremično uprt v ta-
bernakeljska vratca, kot bi bil za-
maknjen...

Tik pred veliko nočjo 1948. se
je odločalo za šest gojencev katoli-
ške šole - katoličanov je bilo med
150. učenci le kakih 25 - za sprejem
svetega krsta. Pri petih je šlo vse
gladko, brez ovir. Šesti pa je bil
fant. Li, moj mali prijatelj iz-
pred tabernaklja, ki je bil ves
zaskrbljen in je vse dneve premolil
in prejokal. Njegovi starši so bili
trdi pogani, kakor mnogi dandanes
po vsem svetu. Takole so
mu govorili iz dneva v
dan: "V šolo le hodi k
misijonarjem, ka-
toličan pa za no-
beno ceno ne
smeš postati!
Saj vera nič
ne koristi!
Poglej, do-
ma imaš
vse-

ga dovolj! Česa pa ti manjka? Bogati smo in nekoč bo vse tvoje. Boga pusti tujcem, mi ga ne potrebujemo, saj imamo dovolj dobrot na svetu..."

Mladi Li je bil eden najboljših učencev in je imel na tovariše velik vpliv. Zlasti že katoliškim prijateljem je priporočal svojo zadevo v molitev. Da bi dobri Bog vsaj mamu omečil, saj z očetom bi še kako opravil! Brez dovoljenja in podpisa staršev pa ne more prejeti svetega krsta. Trikrat je v zadnjih dnevih pokleknil pred svojo mater, jokal, jo prosil in rotil: "Mama, verujem v Boga, ki ljubi tudi tebe. Dovolji mi, da prejmem sveti krst!" Toda mati je topo in brezčutno zrla v otrokovo obličje. Njena duša si ob sinovem trpljenju ni delala težav. Materializem, veliko blagostanje v družini, je popolnoma otopil njene ga duha.

Sinko pa ni odnehal. Napravil je načrt in prišel z njim k misijonarju Fernandezu.

"Duhovni oče, skrivaj bom materi izmaknil njen žig in potrdil z njim pismeno dovoljenje za vstop v katoliško Cerkev," je povedal.

Na Kitajskem morajo biti vse uradne listine potrjene z rdečim osebnim pečatom in sam podpis z roko nič ne velja.

Toda misijonar je gladko zavrnil Lijev načrt. "Moli," mu je dejal, in če je božja volja, boš mamu še pravočasno ganil, da ti bo dovolila."

Bilo je na veliki petek, zadnji dan pred krstom. Mali Li je še enkrat poskusil srečo pri svoji materi. Skrušen je zopet klečal pred njo in jo prosil, naj mu vendar dovoli sprejeti krst. Pet njegovih sošolcev ima dobre matere, ki jim ne branijo izbirati po srcu, le njegova je tako trda z njim...

Tedaj je poganska Lijeva mati nenadoma postala vsa solzna. Pobožala je svojega prvorojenca po čr-

nih laseh, ga poljubila in trepetajoče vzdihnila: "Pa naj bo, da ne boš žalosten! Samo glej, da boš tudi v bodoče, ko boš častil drugega Boga kot tvoja mati, priden in ubogljiv sinko!"

Liju so od veselja zažarele oči. Trudnost je izginila iz zaskrbljenega obraza, dušna radost je na vso njegovo zunanost priklicala nekaj čudovito milega. Vrnil se je v zavod in se priključil ostalim kandidatom svetega krsta. Misijonarjem je pripravil veliko veselje, saj je prinesel od trde matere podpisano dovoljenje. Še zadnja vaja v cerkvi in vse je bilo pripravljeno za slovesnost.

Velika sobota zjutraj. V nadškofijski cerkvi sv. Terezije je nadškof osebno krstil vseh šest gojencev in z njimi še mladega kitajskega zdravnika, ki ga je spreobrnila mati njegove zaročenke ter ga sama pripravljala vse leto na ta veliki dan. Med sveto mašo so vsi s prižganimi svečami prvokrat pristopili k svete-

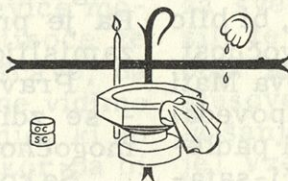
Zdaj pa je Lijev obraz že nasmejan...

mu obhajilu, nato je bila poroka spreobrnjenega zdravnika. Pa zahvali je bila v Majcenovem zavodu veliko veselje: šest novih mladcev je pomnožilo vrste katoliških gojencev. Zvoki zavodske godbe so razveseljevali naša ušesa in lepa popoldanska prireditev je kronala celo slovesnost.

Med vsemi je najbolj žarelo lice malemu Liju, ki je dobil pri krstu ime Alojzij. Celo mati je bila sinka vesela.

Lojzek je poklical svojega mlajšega bratca, ki je hodil v drugi razred, in ga začel poučevati. Biti mo-

ra priden in poslušen misijonarju, pa bo enkrat tudi on lahko postal katoličan. Misijonarju pa je zaupal, da sam zelo želi postati duhovnik in svoje ljudstvo pridobivati za vero in Boga. Iz njegovih oči je pri tem odsevala sreča nedolžnosti, ki ga je delala silno podobnega njegovemu velikemu zavetniku. Misijonar Majcen mi je pripomnil o fantu: "Lojzek je eden izmed mnogih dobro ohranjenih poganskih otrok, ki jih je treba samo pripraviti za krst in pridobiti za sodelovanje z milostjo, pa postanejo pogosto boljši katoličani, kot pa otroci mnogih katoliških staršev."

*H*vala Ti, hvala,
Siromak nazareški,
da me ohranjaš ubožca,
da v blodnji človeški
ni me od Tebe odklala
moč zlatega stožca.

Beseda Tvoje modrosti:
"Blagor ubogim v duhu!"
kakor nekoč v Nazaretu
ob žagi, sekiri in dletu -
z mano v sveti krotkosti
seda k težaškemu kruhu.

Nazareškemu Ubožcu

Grožnjo "Gorje bogatinom!"
brišeš zame.

Na moje rame
vsak dan nalagaš
nov droban križ.

Toda Ti sam ga pomagaš
nositi meni,
ko s svojim Kruhom in Vinom
skrivnostno krepiš
moj napor oslabljeni.

Kako sem v tej bedi bogat!
Moj večni zaklad
umaknjen je svetu
s Teboj, s Teboj,
božanski Ubožec moj,
pri Tvojem in mojem nebeškem Očetu...

Bogdan Budnik

P. Miršek

Devica mogočna

Ako bi imeli v prvem delu litanij naziv "Mati mogočna", ali v zadnjem "Kraljica mogočna", bi bilo lažje razložiti Marijino mogočnost. Da bo Marija kot Odrešenikova Mati mogočna v svoji moči, je napovedal že Bog v rajju, ko je obljubil padlemu človeštvu ženo, ki bo kači-satanu glavo strla. Da je Marija zares mogočna kot Kraljica nebes in zemlje, je Marija jasno dokazala vsemu svetu od dneva vnebovzvetja pa do danes.

Toda ta naziv jo imenuje mogočno kot Devico. Kaj so mislili sestavljalci litanij s tem nazivom, da so ga vpletli v drugi del, ki opeva njeno deviško čistost in njeno vedno devištvo? Prav gotovo so si jo mislili mogočno prav v tem in v istem moramo najti tudi razlago našega naziva.

"V naravi dekleta je, da trepeče in se boji," pravi sv. Avguštin. Kdor pa je boječ, ne more biti mogočen. Da je bila tudi Marija kot dekle boječa, je pokazala ob oznanjenju. Poslanec božji jo je moral najprej potolažiti z "Ne boj se, Marija", predno je mogel z njo govoriti o božjem sklepu. Tudi v vsej svoji mladosti Marija ni dala dokaza, da bi bila mogočna.

Mogočnega navadno imenujemo vladarja, ki vlada veliki in mogočni

državi z mogočno vojsko, da se je boje vsi sosedje. Take mogočnosti Mariji kot Devici ne moremo pripisovati. Vendar je še druga mogočnost, ki ne obstoji v zunanji moči, temveč v duhovni in je močnejša od prve. Bili so mogočni kralji z mogočnimi državami in vojskami. Pa je prišel mož z mogočno idejo, zamislijo - in ta jih je premagala...

Prav v tem duhovnem pomenu - se zdi - moramo razumeti tudi mogočnost "Device mogočne".

Še kot deklica je Marija razumela v svoji brezmadežni duši veliko božjo idejo, zamisel, namreč božje pojmovanje vednega devištva, še predno jo je njen Sin in naš Odrešenik razodel svetu kot svoj evangeljski svet. S tem je Marija postala "Devica mogočna" in kot prva stopila na čelo vse mogočne vojske božjih deviških lilij, ki so rastle ob njej od takrat pa do danes. V "Devici mogočni" je nekako poseobljena ta mogočna zamisel in kjer koli se je, se in se še bo oznanjal evangelij med narodi, bo v krščanskih dušah zasvetil njen zgled kot veličastno sonce s svojo očarujočo svetlobo, lepoto in vzvišenostjo. "Devica mogočna" je nositeljica te mogočne božje zamisli iz stoletja v stoletje in v tisočletja do konca sveta. Nima ta zamisel nobene privlačne sile za mesenega človeka, pač pa mu je nasprotno zoprna in odurna. Vendar je njena sila mogočnejša od vseh nasprotnih sil, zato premaga vse in svet jo strme občuduje ter jo je prisiljen spoštovati.

Stem pa postane Marija "Devica mogočna" tudi s svojim zgledom. Če pravimo, da že navadni vsakdanji zgledi pri nas ljudeh "vlečejo" druge za seboj, kaj naj rečemo o tako vzvišenem, kot sonce mogočnem zgledu deviško čiste Marijine duše? Kakor se cvetke na polju ves dan obračajo za soncem, ker jim njegovi žarki ogrevajo pisane glavice, tako se tudi človeške duše obračajo za mogočnim Marijinim zgledom. Ona je tista privlačna sila, ki polni božjo gredo čistih duš in je tudi njih Vrtnarica. To hočejo povedati redovnice, ki pred svoje redovno ime stavljajo tudi ime: Marija.

Res je tako! Kaj ne vidimo, kako je "vlekel" zgled "Device mogočne" za seboj tisoče in tisoče že prva stoletja v samoto puščave, da so ji lažje sledili? Ali ne vidimo trume svetih devic mučenic, ki so raje prelile svojo kri, kakor pa bi odstopile od poti "Device mogočne"? Sv. Neža, sv. Cecilija, sv. Uršula s svojimi tisoči tovarišic... Ali ne vidimo neizmerne množice mladih duš, ki so skozi vsa stoletja v cvetu mladosti in kljub vabam sveta in mesa poklekovale pred njene oltarje ter ji prinašale v dar svoje devištvo? Koliko se jih je oklenilo zastave mogočne Device s posebno prisego redovnih obljub. Kako narašča ta mogočna procesija lilij iz stoletja v stoletje povsod, kjer se z evangelijem odkriva dušam tudi to mogočno sonce Marijinega zgleda.

Marija je "Devica mogočna" tudi s svojim vodstvom in varstvom vse te veličastne vojske.

Ni lahko tako življenje. Nasprotna armada treh zaveznikov sebori proti vsaki teh duš: telo, svet in hudobni duh. Vsaki duši, ki se oklene Marijine zastave, napovedo boj na življenje in smrt.

Tu nastopa Devica Marija z vso svojo mogočnostjo. Da, samo z nje-no pomočjo zmagujejo te duše svoje boje v notranjem duhovnem življenju. Zato pa nosi toliko redovnikov in redovnic na svojem pasu rožni venec - del Marijinega orožja, kot vojak nosi s seboj puško. Od tod toliko rožnih venčkov po žepih, na toliko vratovih Marijine svetinjice - ščiti proti strelicam iz sovražne vrste. V kako junaška in velika dela za svetost Marija vodi in naravnost sili te svoje duše! V kako junaška dela za čast božjo, za širjenje Kristusovega kraljestva na zemlji, za lajšanje človeške bede jih navdušuje! Vzemimo za zgled samo svetega

Frančiška Asiškega! Pred Marijnim oltarjem Kraljice angelske v porcijunkulski kapelici je dobival navdihovanja za vsa velika dela, junaštvo in moč, da jih je izvršil. In takih zgledov ima zgodovina vsepolno, brez števila. Vsi pa jasno dokazujejo, da je Devica "mogočna" s svojim vodstvom in varstvom do vseh duš, ki ji slede.

S tem litanjskim nazivom pa kličemo tudi sebi, naj se Marije oklepamo z največjim zaupanjem in naj z njo zmagujemo svoj boj za nasledovanje Marijinega zgleda svete čistosti in vednega devištva. "Devica mogočna" je mogočnejša kot vsi

trije naši sovražniki. Samo z njo bomo premagali vse napade. Pri tem pa vendar ne smemo pozabiti, da se je moramo okleniti z vso našo voljo, v vsej resnici in odkritosti. Če tega ni in smo sicer v Marijini vojski, obenem pa se bratimo z njenimi in našimi nasprotniki, potem smo izgubljeni. "Devica mogočna" je mogočna za tiste, ki so mogočni v svoji zvestobi do njene zastave.

S tem nazivom torej hočemo izraziti svoj obupni klic za pomoč: "Devica mogočna, naredi tudi nas mogočne v boju proti trem sovražnikom čiste duše!"

Apostolat smeha

Mali nasmeh na tvojih ustnicah razveseli tvoje srce, te obdrži v dobrem razpoloženju, ohrani mir v tvoji duši, pospešuje tvoje zdravje, olepša tvoj obraz, vzbuja vzvišene misli in navdihuje plemenita dela.

Smej se sam sebi tako dolgo, da izgine tvoja stalna resnoba in strogost iz obraza.

Smej se sam sebi, dokler svojega srca ne vnameš s toplim sončnim žarkom svojega obraza. Potem pojdi in svoj smeh izžarevaj!

Tak smeh bo storil veliko, storil veliko tudi za Boga. Apostol si in tvoj smeh mora biti orodje, ki z njim pridobivaš duše. Posvečujoča milost prebiva v tvoji duši in ta milost daje poseben izraz tvojemu smehljaju, ki prinese mnogo, mnogo dobrega:

Smeh - na zapuščenem obrazu,
 Smeh - na boječem obrazu,
 Smeh - na potrtem obrazu,
 Smeh - na bolestenem obrazu,
 Smeh - na svežem mladem

obrazu,

Smeh - na zgubanem starem
obrazu,

Smeh - na znanih obrazih
tvoje družine in tvojih prijateljev... Vsak naj se veseli lepote in
dobrote tvojega nasmejanega obličja!

Štej, če hočeš in moreš, koliko smeh-
ljajev je privabil tvoj nasmeh samo v enem
dnevu. To število ti bo povedalo, koliko
zadovlnosti, veselja in zaupanja si pri-
pravil v srcu svojega brata ali svoje se-
stre. Tako dobro razpoloženje rodi vedno
nesebična dejanja. Vpliv tvojega smeha
je vedno čudovit, četudi učinka takoj ne
zapaziš.

Tvoj smehijaj lahko prinese novo

življenje, novo upanje, nov pogum v za-
skrbljena srca in v preobložene, strahope-
tne, izkušane in obupane duše.

Tvoj smehljaj lahko vzbuja po-
klic v duhovskij ali redovni stan, če si ti
duhovnik, redovni brat ali redovna sestra.

Tvoj smehljaj je lahko začetek
spreobrnitve k veri.

Tvoj smehljaj lahko pripravi gre-
šniku pot nazaj k Bogu.

Tvoj smehljaj ti lahko pridobi ce-
lo množico prijateljev.

Smej se tudi nasproti Bogu! Smej
sev popolni vdanosti, karkoli ti Bog pošlje
v življenju in zaslužil si boš in pridobil
srečo izžarevajoči in smehljajoči se obraz
Kristusov, ki ga boš lahko gledal vso več-
nost.

O.H.

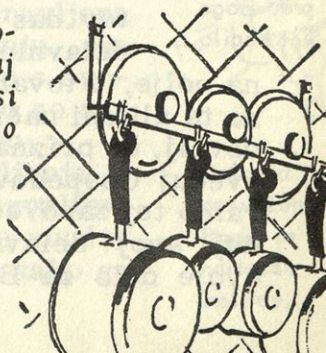
Kuhinjska molitev

Preprosta mati se je takole pogovorila z Bogom:

Gospod loncev in ponev in vseh posod! Nimam časa, da bi postala
svetnica, ko pripravljam sto in sto stvari, ko bedim pozno v noč, ko
dremljem ob mračni luči ali ko z molitvijo za svoj drobiž napadam
nebesa. Zato pa me napravi za svetnico, da bom pripravila dober
obed in posodo skrbno umila!

Imeti bi seveda morala Martine roke in Marijine misli in včasih se
mi posreči. Kadar snažim čevlje in snežke, mislim na Tvoje san-
dale. Na Tvoje stopinje mislim, ko čistim tla. Sprejmi, Gospod, to
moje revno premišljevanje, saj za kaj daljšega skoraj ni časa!

Gospod, ogrej celo kuhinjo s svojo ljubeznijo in razsvetli jo s svo-
jim mirom. Odpusti mi, če včasih preveč skrbim za posvetno, in daj
mi, da se bom odvadila godrnjati. Ti, ki si čudež naredil, da si
množice nasitil in jih nisi upal lačnih pustiti od sebe: sprejmi mojo
službo, saj delam za Tebe, zaradi Tebe in po Tvojem zgledu!...

Posvečuj delavnik!

Malo je stvari na svetu, - pravi p. Teodozij Briemle - ki bi jih ljudje tako malo poznali in jih uvaževali kot je molitev. Ne mislim na tiste, ki ne sklepa-jo več rok v zaupljivi molitvi, ker mislijo, da s tem ponižujejo in onečastujejo dostojanstvo človeka. Saj se dobe celo v vrstah tistih, ki molijo, ljudje, ki molitvene razumejo prav. Molitev, tako nekako mislijo, je kakor obleka, ki jo čez dan spravi-jo in dobro zaklenejo ter jo vzamejo iz zaprtih omar samo ob nedeljah in praznikih, da gredo lepo in dostojno oblečeni k službi božji. Ko se zopet začne vsakdanje življenje s svojimi skrbmi in delom, naj ostane molitev za en teden opravljena v cerkvi. Na kra-je, kjer delamo, molitev ne spada. Odrešenik, ki je prišel na zemljo, da bi nam pokazal pravo življenjsko pot, pravi drugače: "Treba je vedno moliti in ne nehati." Molitev ni samo za nedelje in praznike, ampak mora prevzeti vse delo tedna. Molitev nas mora spremljati v delavnico, v pisarno, v šolo,

in iz ljubezni do Njega, to se pravi: posvečuj svoje delo z dobrim namenom!

Brez dobrega namena postane majhno to, kar se nam zdi, da je veliko.

Z dobrim namenom postane veliko to, kar se nam zdi, da je majhno.

Oglejmo si danes prvi stavek!

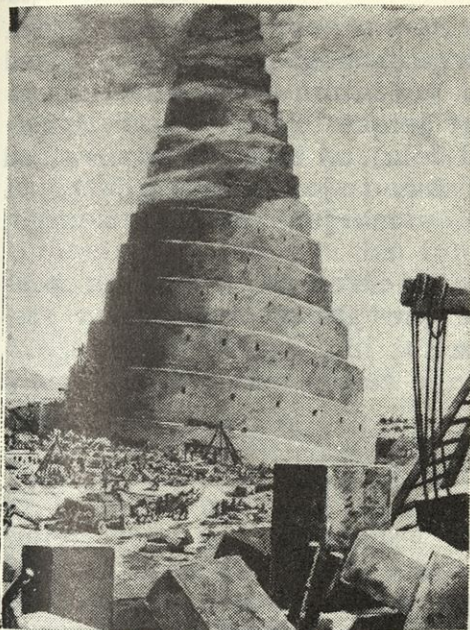
Sv. pismo nam pripoveduje, kako se je kmalu po vesoljnem potopu zopet polastila ljudi odtujenost od Boga. Lepega dne so se ljudje sešli v dolini Senaar s pozivom in sklepom: "Pridite, sezidati hočemo mesto in stolp, čigar vrh se bo dotikal neba, da bo slavno naše ime." Strnili so vse svoje sile, da bi dovršili čudovito delo, ki so si ga zamislili. Ogromen kamen so polagali na kamen. Zidali nadstropje za nadstropjem. Ali ni nekaj velikega, če zasnuje človeški duh prekrasen načrt in ga izpelje človekova roka? Kdor opazuje samo vnanjo stran dela, bo temu pritrdil. Toda Bog gleda drugače. Ozi- ra se bolj na namen, iz katerega kdo dela, kakor pa na delo, ki ga do- vrši.

Čemu in zakaj so zidali ljudje v dolini Senaar babilonski stolp? Stari mojstri, ki so nam zgradili prekrasne cerkve, so zakopali svoja i- nema v globine temeljev, da jih nih- če nebi mogel brati. Na portale cerkva pa so razločno zarezali ime Bo- ga, da ga vsak, kdor vstopi v božji hram bere in daje dolžno čast edinole Njemu, ki je Gospodar vesoljstva. Vodilna misel, ki je vedno višje dvi- gala babilonski stolp, ni bila čast bo- žja, ampak slava ljudi. Ni bilo to de-

Molitev se dviga pred Boga kot kadilo...

na polje, v tovarno, povsod, kjer se na ta ali oni način udeležujemo. Ni dovolj, če priznavamo zapoved: "Posvečuj Gospodov dan," ampak moramo tej zapovedi pridejati: "Posvečuj svoj delavni dan!" Opravljaj svoje delo za Boga, v Njegovo čast

Stolp
napuha

lo zavoljo Boga, ampak zaradi ljudi. Ni bilo delo za nebo, ampak za zemljo. Bog je nekaj časa gledal to početje. Nato pa je zmešal, kakor pripoveduje sv. pismo, jezik in govoričo ljudi-zidarjev, da drug drugega niso več razumeli. Delo se je ustavilo; tu se je zrušil zid, tam temelj. Zidarji so bili pregnani od svojega dela. Ostala je samo še zmeda, ostal je samo še vsestranski prepir. Kakor vihar raztrga pajčevino, ki jo je s tolikim trudom spletel pajek, da ostanejo samo še posamezne niti, ki se z njimi poigrava veter, tako bo zrušil Bog ponosno, samozavestno delo ljudi. In ako pride popotnik na prostor, kjer je nekoč stal babilonski stolp, najde zapuščeno razvalino, ki jo vrtajo potoki zemlje in jo razkosavajo bliski neba. To je ostank dela, ki naj bi bilo življenjsko delo človeštva.

Kdo ne vidi v zidanju in usodi babilonskega stolpa podobo naših dni? Človeštvo je ustvarilo velikanska dela, osvojilo si je zrak, zemljo in morje, izsledilo čudovite iznajdbe na vseh poljih človeškega udejstvovanja. In sedaj? Kaj je ostalo od vsega ogromnega dela? Stojimo na

razvalinah kulture, ki se je sesula in žalujemo za marsikaterim mogočnim in trdnim stolpom, ki se je zrušil. Zakaj padajo ponosne iznajdbe in drzna odkritja? Delali smo po zgledu Babilona. Ustvarjali smo si kulturo brez Boga, kulturo brez večnostne misli, kulturo, ki je hotela pisati na nebesni svod ime človeka in ne Boga.

Pred leti je nekdo zapisal besedo, ki izraža temeljno misel sedanjega kulturnega življenja: "Svojo življenjsko nalogo hočemo dovrševati in dovršiti sami brez Boga, brez posojila, ki naj bi nam donašalo obresti v večnosti." Ali ni to govoriča Babilona: "Pridite, da bomo proslavili svoje ime?!"

Pa pustimo preteklost! Samo Bogu je znana krivda. Poglejmo v življenje posameznega človeka! Dabi vsaj naše lastno delo ne bilo podobno zidanju babilonskega stolpa! Kaj vidimo? Ali ni mnogo kristjanov, ki grade stolp brez trajnosti in trdnosti, ki svojih del ne vzdavajo v večnost, ampak v čas, ki vtisnejo vsem svojim skrbem in vsemu svojemu delu znamenje zemlje? Bore se za dobrine zemlje: za vsakdanji kruh, za slavno ime in ugledno stališče v človeški družbi. A v tej svoji borbi pozabijo misliti na večnost, na Boga in njegovo poveljevanje, na plačilo in čast, ki nam je pripravljena v posmrtnem življenju. Na zemlji ne stojimo samo s svojimi nogami; v zemljo so zakopali vso svojo dušo.

Konec takega življenja je razočaranje in razvalina. Ko človek čuti, da se mu iztekajo ure življenja, kako ga

Delo, ki je posvečeno Bogu, je najlepša molitev...

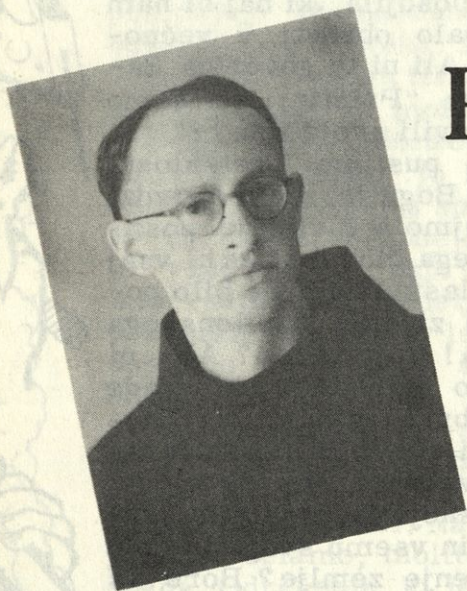
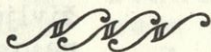
mori zavest, da ni delal za Boga in večnost, ampak izključno le za grob. Razočaran mora na smrtni postelji zaklicati: "Toliko dela, veliko truda za - mrtvaški prt!"

Kaj je bogastvo zemlje? Prah in pepel. Kaj je čast tega sveta? Pena. Kaj je naslada in veselje zemeljskega življenja? Pajčevina na grmičku žive meje. Vihar smrti zdrvi skozi življenje in odnese s seboj prah in

pepel. Pena se razblini, pajčevina se raztrga in ubogi človek stopa pred Boga s praznimi rokami. Ali je to vse, kar je ostalo človeku od življenja, od dela, od truda in napora, od skrbi? Da, to je dovršitev dela, ki je bilo usmerjeno samo v zemljo; zakaj

brez dobrega namena postane majhno to, kar se nam zdi, da je veliko.

P. G.

P. Rudolf izgnan ...

ji, ste lahko videli dovolj. Menda je bil zadnji slovenski misijonar, ki je še ostal na mestu: vse druge so v teku zadnjega leta po hudih preizkušnjah izgnali...

Bali smo se zanj, obemen pa le upali in zopet upali. Ko dolgo ni prišlo njegovo pismo, smo skrbe pričakovali poročila o mučeništvu. Pa se je vselej oglasil: "Vztrajal bom, dokler me bodo pustili! Molite zame!..."

V avgustu pa je Lemont prejel pismo p. Rudolfa, v katerem nam na kratko sporoča, da je končno tudi on izgnan kot sovražnik države. Pisal ga je v Hongkongu in je datirano z 20. julijem 1952. Takole nam piše:

"Ob skrajnem rtiču Kitajske se nahajam. Dne 17. julija ob večerni uri smo vsi skupaj dospeli sem ter si v prvih dveh dneh oskrbeli najvažnejše - potne liste. Včeraj smo si kupili najpotrebnejšo obleko in čevlje, saj nam ni bilo dovoljeno kaj prida prinesiti s seboj iz rdeče de-

Slovinci se zanimamo za svoje misijonarje in njih delo, četudi včasih pade iz ust tega ali onega očitek: "Kaj pa lazijo v tuje in nevarne kraje, ko je vendar doma toliko dela!" Toda naši misijonarji vedo, zakaj sprejemajo nase žrtve misijonskega življenja, ki niso majhne, najmanj danes. Vsa Kitajske je en sam križev pot: pobiti, mučeni, osramočeni in izgnani... Če ste prebirali pisma našega misijonarja Rudolfa Pifka OFM, ki smo jih od časa do časa objavljali v Ave Mari-

žele za zidom. Vse smo že strgali, a v notranjosti ljube Kitajske nismo mogli ničesar kupiti. Saj niti denarja nismo imeli, v prvi vrsti pa smo sleherni dan pričakovali, da nas pošljejo "v luknje pod svoje posebno varstvo". To varstvo so nam komunisti iz dneva v dan zabičevali in končno smo ga morali tudi sprejeti nase. Smo imeli vsaj čast doživljati apostolske dni ter se učili blagoslavljeni one, ki nas obrekujejo in kolnejo...

A naše poslanstvo ni bilo zastoj. Vsak kristjan in tudi sleherni pogan ga je lahko spoznal: poslanstvo resnice, ljubezni in pravice. Vsakdo je videl, da naše delo ni v našo lastno korist, ampak v korist ljudstva. Resnica je le ena in ta je večna. Kdo se je držnil ustavljati laži? Edino sveta Cerkev po svojih poslancih. Komunizem sam je prav s svojimi lažmi slehernega Kitajca pripravil za sprejem Resnice.

S kako bolečino v srcih smo zapuščali svoje ovčice... Še nikdar v življenju nisem občutil v sebi tolike trpkosti. A Gospod nas pač hoče postaviti na preizkušnjo. Le ena zavest lajša misijonarjevo bol: vera v vstajenje. Lažje bi bilo dati življenje za svoje ovce, kakor pa jih pustiti v krempljih komunističnega ra-

ja...

S kolikim hrepenenjem pričakujemo kitajski kristjani in pogani naše vrnitve, je nemogoče izraziti. Zastrazeni smo bili in z nikomer nam ni bilo dovoljeno govoriti. In vendar so nas v smrtni nevarnosti obiskovali in neštetokrat smo slišali: "Saj se gotovo vrnete, kajne?..." Ves čas so nam skrivaj pošiljali razne stvari, da smo se lažje preživeli. Nepozabna mi bo ostala kitajska duša, ki zdaj toliko trpi. Večni rahlja ledino za sprejem semena božje besede. V starejših katoliških občinah se kaže čudovita vztrajnost in neomajna vera. Poslušajte besede somisijonarja, kitajskega patra Tunga: 'Le eno dušo imam, ki je nedeljiva. Imam pa telo, ki ga moreš raztrgati na kosce. Dušo darujem Bogu in Cerkvi, telo pa domovini in če ga hoče domovina raztrgati v kosce, ji ne branim. Prav nič me ne more prestrašiti... Kitajski katoličan sem. Ljubim domovino, a ljubim tudi Cerkev. Popolnoma zavračam vse, kar je nasprotno zakonom moje domovine in pravicam Cerkve! Predvsem zavržem vse, kar bi moglo utirati razdor...'

Pa še drugič kaj več! Zdaj Vam bom lahko večkrat in brez strahu pisal..."

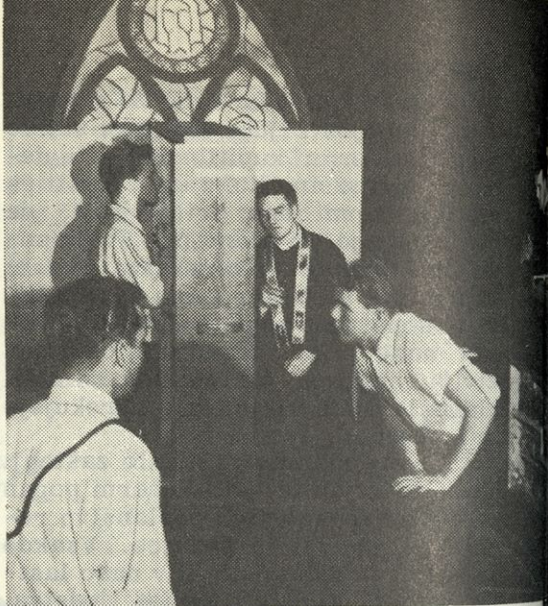

O TROK PRIČAKUJE OD SVOJIH STARŠEV...

Oče in mati naj se nikoli ne prepirata v pričo otrok!
 Naj imata vse in vsakega otroka enako rada!
 Naj se svojim otrokom nikdar ne lažeta!
 Večjim otrokom naj bosta dobra in razumna prijatelja!
 Na vprašanja otrok naj točno in jasno odgovarjata!
 Naj ne bosta do otrok nikdar krivična!
 Naj se trudita, da bosta čim manjkrat slabe volje!
 Naj točno izpolnjujeta sama, kar otroke učita!

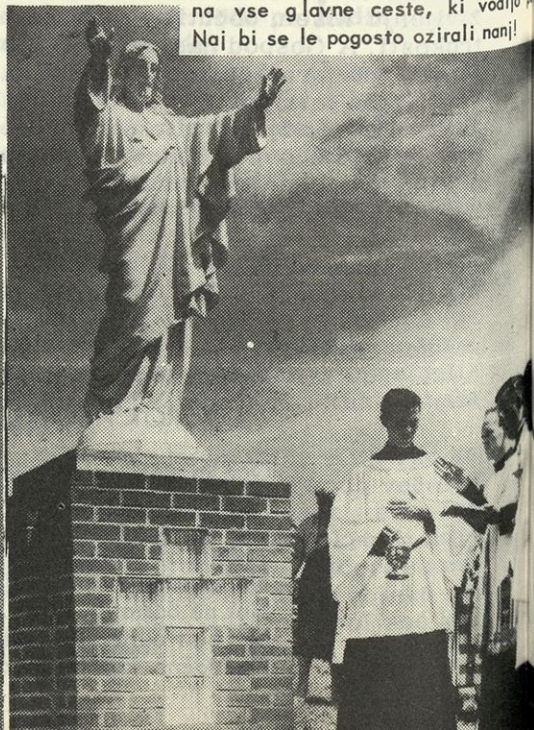

V Italiji so izdelali krassen film o življenju bl. Pija X., v katerem igra vlogo papeža angleški filmski igralec Henry Vidon. Zgornja slika predstavlja prizor iz filma, ko je bil Pij X. izvoljen za papeža, spodnja pa njegovo poslednjo sveto mašo pred blaženo smrtjo.

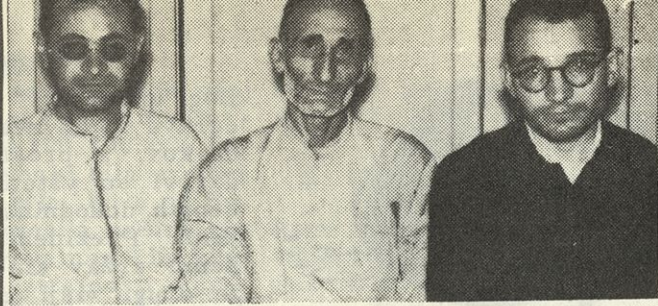
"National Council of Catholic Men" je priredil v poletju zanimive televizijske pogramne, ki jih je sprejemala USA preko 48 postaj od obale do obale. Slika predstavlja TV-program o sveti spovedi. Tudi televizija mora slišiti Bogu!

Šest čevljev visok kip presv. Srečarovega so postavili pred semeniščem misijonarske kongregacije presv. Trojice blizu Silver Springs. Njega gleda na vse glavne ceste, ki vodijo v Washingtonu. Naj bi se le pogosto ozirali nanj!

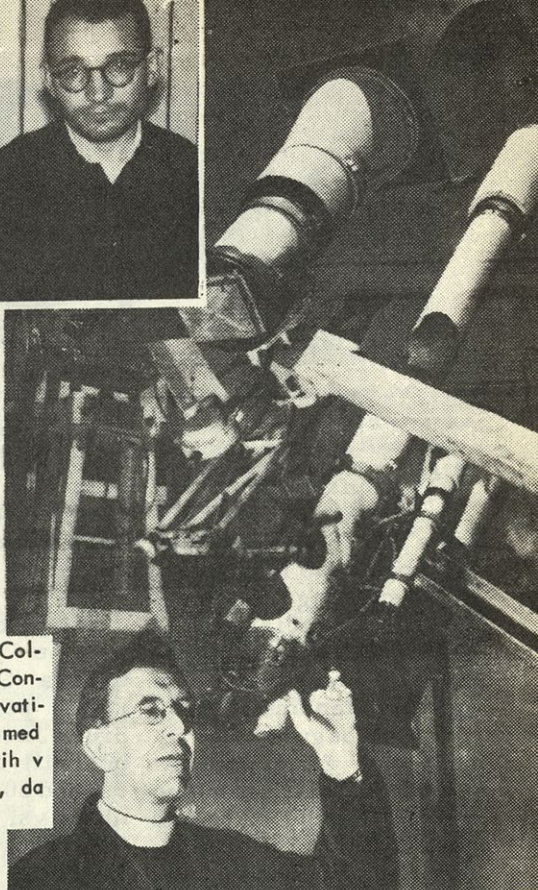
Sestre r... bogoslovja v N... čevale verouk... pomoč, saj duh...

Trije izmed izgnanih misijonarjev, ki so morali po dolgih letih dela zapustiti Kitajsko. Pod komunisti so bili vsi trije devet mesecev zaprti v majhni sobici, kjer so poleg lakote pretrpeli mnogo mučeniških ur.

SedANJI ravnatelj zvezdarne Rock View College v Sydneyu (Avstralija), p. Daniel O'Connell S.J., je bil imenovan za ravnatelja vati-kanske zvezdarne v Castelfandolfo. Tudi med duhovniki jih je mnogo na visokih mestih v svetnih znanostih. Pa pravijo nekateri, da vera nasprotuje znanosti. v v

Dvojčka iz družine Garo sta se poročila z dvojč Zvonek v eni izmed katoliških fara Los Ange. Zanimivost je se večje, da sta bila fanta rojena velikonočno nedeljo, dekletci pa na božični pra

Sestre raznih redovnih kongregacij so graduirale iz bogoslovja v 'Notre Dame College, Indiana, da bodo poučevale verouk po raznih ameriških šolah. Bodo v veliko pomoč, saj duhovnikov povsod primanjkuje.

" je priredil v
ame, ki jih je
obale do obale.
ni spovedi. Tudi
ok kip presv. Srca
ovega so
eniščem misijon
gregacije
u Silver Springs,
niriba gleda
este, ki vodijo
Washingtonu.
to ozirali nanj!

PO KRALJESTVU KRIŽA

Misijonska zgodovina Severne Amerike šteje 116 mučencev. Letos obhajamo dvestoletnico texaškega mučenca o. Josè Frančiska Ganza-bala OFM, misijonarja med Indijanci, ki je spreobrnjenemu Indijancu Rabagu zaradi ugrabitve žene nekega vojaka naložil cerkveno kazen. Rabago se je nad obema maščeval z umorom na Vnebohod, dne 11. maja 1752.

Osnutek zakona državne razporoke, ki soga predložili kongresu narodnih poslancev v Braziliji, je na glasovanju žalostno propadel. Od poslancev jih je 187 glasovalo proti razporoki in le 46 za. Tako v Braziliji danes ni dovoljena ločitev zakona.

Predno so odpotovali filipinski športniki v Helsinki na Finsko, da se pomerijo na svetovni olimpijadi z vsem svetom, so skupno poromali na božjo pot. Obiskali so Marijino svetišče No-

stra Señora de la Paz y Bien Viaje (Naša Gospa miru in srečne poti), kjer so bili pri službi božji in pri skupnem sv. obhajilu. Lepo, ali ne?

Po petdesetih letih se je južnoameriška država Colombia zopet javno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Pri posvetitvi je bilo navzočih nad 50.000 ljudi, med njimi vsi državni, vojni in cerkveni dostojanstveniki. Posvetitev se je vršila v Bogoti, prestolici države, z vsemi slovesnostmi.

Katoliška Cerkev v USA je ločena od države. In vendar naša Izjava neodvisnosti (Declaration of Independence) slovesno proglašča Stvarnika za Delivca vseh pravic in svobosčin. Konstitucije 47. naših združenih držav priznavajo popolno odvisnost od Boga. Na našem denarju je napis: "V Boga zaupamo!" Vse važne državne listine se končujejo z besedami: "V letu Gospodovem..." prisega pa s "Tako mi

AVE MARIA

Bog pomagaj!" Naše cerkve so izvzete vseh davkov, a prostovoljni darovi so všteti pri osebnih dohodninskih takсах. Prezident Združenih držav ameriških in drugi višji državni uradniki prisegajo na sveto pismo. Kongres ima svojega duhovnika in začenja državne seje z molitvijo prav od začetka ustanovitve republike. V West Pointu in drugih državnih vojnih akademijah imamo svoje cerkve in kapele. Zakoni 39. držav vsebujejo posebne določbe glede boljšega posvečevanja sobote in nedelje. Božič je državni praznik, državni praznik Zahvalni dan pa razglasi predsednik USA kot dan posebne zahvale Bogu...

Tudi v Jugoslaviji je vustavi "ločitev Cerkve od države", združena seveda z "versko svobodo," kakor pri nas. Kako pa je tam?

Nad 100.000 misijonarjev težko dela sleherni dan; skrbe za bolnike sleherni dan, pomagajo gobavim in potrebnim sleherni dan. Te misijonarje bijejo in mučijo sleherni dan; zapirajo, sodijo in ubijajo jih sleherni dan... Zato pa tudi potrebujejo naših molitev ne le enkrat na leto, ampak sleherni dan! Ker se jim že ne moreš pridružiti na misijonski fronti, pa bodi njihovo zaledje! Rožni

venec na dan, ali pa vsaj enočenaš ali zdravamarija od 300, 000. 000 katoličanov bi bila vsemo-gočna sila, ki bi od Boga izprosila našim res požrtovalnim borcem križa vztrajnosti v preganjanju, v naših srcih pa bipomnožila pravega katoliškega duha.

Znameniti Atheneum v Londonu je imel dolga leta zelo vestnega vratarja. Nikdar se ni zmotil, ko je gostom vračal zaupane mu klobuke, plašče, palice in dežnike. Pa je prišel k njemu častitljiv ameriški škof in mu povedal, da mu je vrnil tuj dežnik. Služabnik je odvrnil: "Morda bo držalo, ekscelenca, da dežnik ni vaš. Toda brez dvoma je to dežnik, ki ste mi ga dali v varstvo!"

Vse se zgodi po svetu. Tudi raztresene škofofe imamo. . .

Finančno ministrstvo rdeče Češkoslovaške je nedavno izdalo odlok vsem cerkvam, da morajo oddati vse svoje vrednosti, napravljene iz zlata, srebra, platine in drugih dragih metalov. Morda se je komunističnim voditeljem zahotelo prirejati na račun ljudstva pojedine, kjer bodo napivali iz mašnih kelihov, kakor

so delali pred nekaj leti nacistični mogotci?

V prejšnji številki ste videli med slikami tudi eno, kako katoliški duhovnik razlaga naš nauk črnim delavcem. To je znani pisatelj in profesor filozofije, Dr. John O'Brien, ki vsako leto preživi počitnice v kraju, kjer ni nobenega katoličana. Tam hodi po ulicah in pridiga ter odgovarja na vprašanja, ki mu jih o veri stavljajo ljudje. Letos je v Jacksonville, N. C., pridobil 40 konvertitov.

Kitajski narodni voditelj Čangkajšek je zgleden kristjan. Svoj preizkušani narod je izročil popolnoma v varstvo božje. Trpljenje kitajskega ljudstva primerja trpljenju velikega tedna, zato večkrat tudi spominja rojake, da jim bo Bog naklonil tudi veliko nedeljo. Vsako jutro posveti z enourno molitvijo in branjem iz svetega pisma ter ga

MESEČNI
MISIJSKI
NAMEN

med tem časom ne sme nihče motiti. Pred nekaj leti mu je katoliški kristjan Dr. Wu (član kitajskega najvišjega sodišča) podaril krasno spisan Marijin spev Magnificat. Od tedaj Čangkajšek vsak dan moli to molitev. Njegova najbolj priljubljena pesem pa je Gounod-ova "Ave Marija".

V Rimu se je pričel proces za proglašenje jezuitskega patra Riharda Friedla med blažene. Oltarni kandidat je bil rojen leta 1847. v Splitu v Dalmaciji. Njegov oče je bil nemško-avstrijski državni uradnik, mati pa je bila Slovenka. Pater je deloval kot jezuit v Avstriji, Franciji in Italiji, umrl pa je leta 1917. blažene smrti v Florenci.

Tako je sin slovenske matere na poti do oltarja. Gotovo mu je tudi ona s svojo trdno vero slovenskega rodu pomagala do svetosti.

Za duha vere v šolskem in bolniškem osebju

GLOBOKI SPOMINI NA DOM
Mama, pred nekaj urami sem ti poslal brzojav, ki naj ti naznani, da sem srečno prispel do cilja. Tudi sem ti želel vso srečo za materinski dan. Doma se skoraj zavedal nisem, da je materinski dan tako blizu. Prej sem ti nameraval pustiti kak spominček, pa sem v prevelikem razburjenju na vse pozabil. Upam, da ti bom mogel v bližnji bodočnosti za materinski dan poslati kako preseñenje.

Priznati moram, kako zelo pogrešam dom. Kakor princu ste mi stregli. Teh šest dni dopusta, mati, bo pomenilo zame celo večnost. Na vlaku sem premišljeval vse one zlate trenutke in želel sem se vrniti domov, da bi še enkrat preživel dopust med vami. Bog je tako dober z menoj, da mi je podelil vsaj teh šest dni.

Mama, res ne morem povedati, kako ste me vsi osrečili. Vem, da ste morali doprinesiti mnogo žrtev, da ste osladili moje šestdnevno bivanje pod domačo streho. Odhod pa vseeno ni bil tako težak, kot sem se bal. S silo sem se skušal obnašati tako, kakor bi bil dopust moj navadni nedeljski obisk. Toda zdaj, ko je

VITEZ NAŠE LJUBE GOSPE

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

Prevedel p. Odilo OFM

vsega konec, se najbrž vsi dobro zavedamo, da bo preteklo mnogo časa, preden bom zopet prišel domov. Vsak dan, ki sem ga preživel z vami, je bil poln smeha in veselja. Solze, ki smo jih potočili, pa so bile solze sreče. Zdaj pa, ko je bila ta moja zemeljska sreča uresničena, sem silno zadovoljen in hvaležen. Odslej bo tako nekako, kakor je bilo teh devet mesecev pred dopustom. Samo še več potovanja in letanja bo, to bo vse, pa naj se zgodi z menoj že kar koli. Pripravljen sem na vse! Pa naj me pošljejo v Afriko ali na Kitajsko, Alasko ali v Avstralijo, vseeno mi je!

ZAUPAM V KRALJICO NEBA

Mama, dnevi doma so mi biliv razsvetljenje. Vzpodbudili so me, da se bom vselej boril za stvari, ki so vredne, da se zanje borimo. Le tako bom nekoč zopet užival trenutke sreče, kot sem jih med vami. Pa ti bodo trajni, ne samo bežni hipi šestih dni. Zdaj sem spoznal bolj kot kdaj koli prej, da morajo vsi dobri in pošteni ljudje sovražiti vojno, ki prinaša toliko solza, skrbi, nesreč in nezadovoljstva. Konec mora že biti enkrat teh strahot in moja sveta dolžnost je, da pomagam uničiti grozoto vojne.

Zagotavljam te, mati, da ne bom čutil strahu, ko bom v zraku in

se bom bližal nevarnostim. Ona veličastna predstava, ki so jo meni na čast vprizorili gojenci v Girardu, mi je dala trdno prepričanje: dokler bom ohranil ljubezen, zvestobo in zaupanje do Kraljice neba, toliko časa bom varen pod njenim materinskim varstvom. Veličje onega večernega prizora bo živelo vedno v mojem srcu. Že zdaj me navdaja s pogumom, ki bo takoj zadušil vsak strah, kateri bi se hotel polastiti moje duše. Res, od onega večera v Girardu dalje je Kraljica neba moje upanje. Marija me ne bo zapustila, posebno še ko toliko njenih zvestih prosti zame. Razumeš, mama, kako silno sem hrepenel, da bi svojim vojnim tovarišem pripovedoval o onem krasnem sporedu. Toda nikoli nisem mogel povedati tako, kot bi želel in kot je resnično bilo. Prirevitev je napravila name tako silen vtis, da ga sploh ne morem opisati. Bog naj poplača girardskim fantom!

Nocoj po šoli sem obiskal kapelo naše postojanke. V njej imamo krasen kip Matere božje, prav takega, kot so ga takrat postavili na oder v Girardu. Kip je vselej ljubko okrašen in lučka gori pred njim. Saj me ni vzdržalo zadaj v klopi: moral sem prav do obhajilne mize, kjer sem svojo Kraljico laže počastil. Tako nekako sem se počutil, kakor oni večer. In tudi zdaj so drsele po

mojih licih solze. Kaj je večje veselje za vojaka, kakor so solze, ki jih daruje v ljubezni do nebeške Kraljice! (Topeka, Kansas, 9. maja 1943.)

TEHNIČNI NAREDNIK

Včeraj sem bil uradno imenovan za tehničnega narednika. Veliko pomeni to zame, saj vojaki precej damo na taka napredovanja. Tehnični narednik je najvišja stopnja, ki jo jo v naši grupi sploh moremo doseči.

Čez nekaj dni bomo zapustili to mesto ter začeli svoje potovanje proti bojišču. Vse je že pripravljeno, le povelja še čakamo. Niti slutimo ne, mama, v katero smer bomo krenili. Zvedeli bomo šele tedaj, ko bomo zapuščali Združene države. Čim bomo zapustili naše sedanje taborišče, (Topeka, Kans.), se bomo premaknili za dan ali dva na izhodno postojanko, kjer bomo dobili končna navodila. Kakor hitro boš začela pogrešati moja pisma, vedi, da sem na potovanju. Prosim te, mama, nikar ne bodi v skrbeh zame! Zapuščam te v svetem božjem varstvu!

OLTARNI STREŽNIK

V nedeljo zjutraj sem se udeležil svete maše v vojaški kapeli. Čim sem stopil v kapelo, so me naprosili, če bi hotel streči pri maši. Se-

Lovasikova družina zbrana ob sinu Lavrenciju - novomašniku, v avgustu 1938. Naš Leon stoji v ozadju na levi strani slike, za srečno materjo in očetom.

veda sem vabilo takoj sprejel. Najprej sem opravil sveto spoved, potem pa sem ministriral nekemu frančiškanskemu misijonarju.

Po sveti maši je duhovnik začel z menoj pogovor. Razne stvari me je spraševal. Njegova zbranost in pobožnost pri sveti maši sta me ganili: prav vse kretnje so bile umerjene in vzpodbudne. Res je moral biti svetniški duhovnik. Preden je zapustil kapelo, mi je podelil svoj blagoslov, da sem bil globoko ginjen in me je kar nekaj stisnilo v grlu. Mama, prav tako kot tistikrat, ko mi je v Girardu Father Lovrenc podelil svoj blagoslov. Med sveto mašo pa sem ves čas goreče molil za vas vse in vselej storim isto, kadar obiščem našo preblaženo Devico. Naj vas Bog ohrani v svoji ljubezni! (Topeka, 19. maja 1943.)

VZVIŠENI IDEALI

Čez dan ali dva se bo pričelo moje veliko doživetje, ko se bom zopet dvignil v zrak pod višnjevomodro nebo, ki se ga dotikajo le najvišji vrhovi. Odšli bomo preko sinjin tja v divje daljave, da pogledamo sovražniku obraz v obraz in se udarimo z njim v smrtnem vrtnicu... Misel ni ravno prijetna, kajne? A za to se ne zmenimo, saj dobro vemo, zakaj se borimo: zase, za vas vse in za vse vzvišene ideale, katerih se vsi tako vneto oklepamo.

Tudi jaz imam mnogo vzvišenih idealov. In prav zdaj sem primoran zbrati vse sile, da jih ohranim nam vsem. Nikdar ne bom zapustil no-

benega izmed idealov, pa naj stane kar hoče! Z nami bodo v bitkah kot oklep našega navdušenja in upanja.

Tole so moji najdražji sklepi:

Biti hočem zvest zaradi teh, ki mi zaupajo!

Biti hočem čist zaradi teh, ki so zame v skrbeh!

Biti hočem močan, ker je pred menoj toliko trpljenja!

Biti hočem dober, ker morem zato toliko upati!

DEVICA MOGOČNA

Na poti sem proti bojnemu polju v popolnoma opremljenem bombniku, ki je dovolj krut, da se bodo sovražniki tresli od strahu. Z ozirom na našo obrambo in varnost imamo vse. Imamo smrtonosne strojnice in še drugo orožje. Naše največje varstvo pa je On, ki je neviden: vedna navzočnost našega Gospoda, ki je Vodnik našega letala in vse posadke.

Bombniku smo dali ime "Devica mogočna" in ta naslov je krasno napisan na nosu jeklenega ptiča. Vsi se strinjamo s tem, da je letalo imenovano po naši ljubi Gospe, četudi sem slučajno edini katoličan naše posadke. Saj je Mati božja najmogočnejša in najsilavnejša med vsemi devicami. Ko sem danes zjutraj klečal v kapeli pred njenim kipom, sem ji popolnoma posvetil naš bombnik. Njene oči so se tako ljubeznivo ozirale name v čistosti in nedolžnosti. Prepričan sem, da je rade volje in vesela sprejela to mojo posvetitev.

Nadaljevanje prihodnjič

MESEČNI
MOLITVENI
NAMEN:

**Za junaško
izpoved vere**

“Nikdar ne zineš!...”

Po angl. priredil
P. Inocenc OFM

Ze dvajset let dela naš Jaka Planinšek na žive in mrtve pri znani Western Electric Inc. Z Maričko je preživel v zakonu srečnih devetnajst let. Le nekaj ga je bolelo in temu je sklenil zadati v desetih kratkih minutah za vselej smrtni udarec. Kje pa je tista nesrečna plat, kjer Jaka čevelj žuli?

“Veš, Jaka, križ s teboj je prav ta,” mu je Marička že tolikokrat očitala, “da nikdar ne zineš o pravem času. Imenitno bi se lahko odrezal v življenju, pa molčiš in si vedno prepozen!”

To je Jaka sam vedel, pa si kar ni mogel pomagati. Kadar ga je Marička zbadala in špikala, ni imel Jaka nikdar pripravljenega odgovora. O pač, lahko bi izvrstno usekal nazaj, a bilo bi vselej prepozno: Marička bi bila že zdavnaj v drugi

sobi, ali pa bi že sladko zaspala ob njegovi strani. Po toči zvoniti pa spet ni vredno...

Jaka je Maričko zelo ljubil in tudi ona ga je imela nadvse rada. A njegovega molka se v vseh devetnajstih letih ni prav nič naučila in ga tudi ni hotela razumeti. Da, Jakov molk! Saj bi svojo bodočo ženko res kmalu dobil Janez, toliko mesecev je minilo, predno se je ojunčil in ji dokazal ljubezen. Sicer pa - saj je morala Marička prva reči, da se imata rada...

“Kaj te ni sram,” mu je nekoč zabrusila ženka, “da mi še nikdar nisi povedal niti ene ljubeznive romantične besedice? Celo takrat v zaročnem večeru sem morala sama pričeti razgovor...”

“Pesniki bi mi zavidali moje zaljubljenosti misli,” je sam pri sebi govoril Jaka. “Marička, tvoji lasje sokot tekoče zlato jutranjega sonca, tvoje oči kot neizmerna modrina junijskega neba...” Take stavke je Jaka sestavljal že vsa leta njunega skupnega življenja, nikdar pa ni našel trenutka, da bi jih povedal.

Marička mu tega ni očitala, a v zadnjem času je Jaka trpko občutil, da ženki ne gre in ne gre v račune, ko pri kompaniji v dvajsetih letih zvestega dela ni prišel nikamor naprej. Čutil je, da Marička dvomi v njegovo filozofijo ljubelega miru in molka. Saj je postrani zvedel, da je celo s sosedami že reševala njegovo modrost in pot tihega potrpljenja, na kateri “zapravlja zmožni možiček svojo kariero...”

“Nikdar ne zineš!...” Ti nesrečni stavek!

Jaka se je ob njem boleče spomnil na vse zapravljene dneve, ko ni odprl svojih ust, pa bi bilo treba. Koliko izgubljenih in zamujenih priložnosti! Mora res on imeti narobe. Saj bi v zaročnih dneh svojo Maričko skoraj izgubil. In dvajset let službe brez napredovanja...

Well, zdaj mu je pa dovolj! Zdaj se bo pokazalo, da je mož!

Jaka je trdno sklenil: Odpovedal bo službo! Ne samo s pismenodpovedjo viceprezidentu, ampak odpovedati hoče z govorom. In kakšen govor bo napravil! Gladstone, Disraeli, Webster... njegov govor bodo lahko uvrstili med te največje govornike. Zinil bo, da se bo vsa Western Electric stresla in zamajala v svojih temeljih!

Da, zdaj bo on tisti, ki bo prvi spregovoril! Že delj časa sliši o slabem poslovanju. Večkrat je že opazil, da so uradniki prenehali govoriti, ko je vstopil v glavno pisarno. Dvakrat je videl Mr. Hartleya, ko je s prstom kazal nanj in nato dalj časa šepetal s prezidentom. Hm! Vse to ni brez pomena: po dvajsetih letih dela spletkarijo proti njemu... Prav, naj! Odpovedal bo službo. Obžalovanje, morda celo diploma, kaka prijazna beseda... pa bo na cesti, ker bo sam tako hotel.

Naj računajo brez njega, a se bodo zmotili. On bo vsaj zdaj enkrat prvi - Jaka, vestni in zanesljivi, nikoli prepozni, nikdar odsotni, nadurni delavec, ki se ni nikdar pritoževal... Zdaj mu je dovolj, zdaj bo vzkipel. Tako bo zarobantil, da ga ne bodo zlepa pozabili. Vse bo razkrinkal in jim povedal v obraz - pokazal jim bo, kaj in kakšni so!

Noči, ko je Marička že zdavnaj spala, pa tudi odmor med delovnimi urami, ko so drugi veselo hiteli iz delavnic in uradov... ves čas je naš Jaka uporabil za svoj načrt: pisal in

ponavljal je svoj važni govor.

Prav, si je mislil, morda je bilo res izgubljenih teh dvajset let, ko nikdar nisem zinil. Toda ni še vsega konec. Zdaj bo spregovoril o pravem času in si znova priboril Maričkino dobro mnenje o sebi. Če zdaj pove svoje, bo morda zadostovalo, da izbriše dolg dvajsetletnega molka pri Electric Inc.

Govor je bil dolg in poln lepodonečih fraz. Nekatere so ga kar prevzemale. A resnica se mora izvedeti, naj stane, kar hoče! Nalašč je uporabil frazo “naj stane, kar hoče”, ki jo v svojih govorih vedno rabi Winston Churchill. Toda tudi Jakovemu govoru se sijajno prilega.

Pri vsem tem naš junak ni mogel reči, da sovraži Western Electric. Saj stvari, za katero si delal zvesto dvajset polnih let, ne moreš tako zlahka sovražiti. Vsakdanje poslušanje Maričkine godbe in občutek, da v toliko letih ni prejel ničesar - to je bila ona grenka tableta, ki se mu je zagabila do skrajnosti.

Danes pa se je veselil, da bo spregovoril in jih potolkel. Ne bodo ga odrinili - sam bo odpovedal. Pa ne kot premaganec, ne kot nekdo, ki v vseh letih ni ničesar napravil... Odpovedal bo z govorom, da ga bodo slišali vsi uradniki. Z užitkom bo opazoval razburjenega Hartleya, ki mu ne bo vedel kaj odgovoriti,

mirno se bo oziral po pisarniškem oboju in potem... potem bo ponosno odkorakal med ruševinami... Zaželel si je v roko elegantno palico: brezbržno bi jo vrtel v roki, ko bi prezirljivo odhajal iz uradov. ---

Trenutek je tu. Telefon je zazvonil in Mr. Hartleyeva tajnica je poklicala Jaka Planinška v glavno pisarno.

Sapa mu je zastala, ko je odgovoril, da bo takoj prišel. Zdaj ali nikoli! Hitro je pregledal svoj govor in ga porinil nazaj v predal. Nato je z visoko dvignjeno glavo odšel k Mr. Hartleyu. Oči vseh uradnikov je čutil na svojem hrbtu. Kako vsi napeto pričakujejo. Well, zdaj jih bodo slišali...

"Mr. Planinšek," je začel Hartley in njegova težka, mastna lica so se mu tresla, "zavedamo se, da ste bili z nami in ste delali z nami že dolgo časa. Neprecenljivo in izvrstno delo, ki ste ga napravili v kontrolni komisiji, bi nihče drugi ne zmoget..."

Zdaj, je pomislil Jaka, zdaj je

pravi trenutek. Začni svoj govor, zini vendar!... Ni se mogel spomniti začetne vrstice. Kapljice znoja so pokrile njegovo čelo in ves preplašen in zmešan je onemel. To je tisto: korajža! Trenutek je tu... Začni!... Usta so se odprla, a niti glasu ni mogel spraviti iz grla.

In trenutek, ki ga je tako težko čakal, je bil izgubljen. Prepozno, zopet zamujeno, ker ni zinil...

"Ne bi rad, da bi izgubili človeka, kot ste vi," je vzvišeno nadaljeval Mr. Hartley. "Toda Mr. Stevens, naš predsednik, se je že odločil..." Hartley je kratko in suho zakašljajal, kot da bi se mu zataknilo. "Postavil vas je za glavnega poslovodjo naše družbe. Čestitam!"

Kaj???

Jaka Planinšek je nevede segel po njegovi roki. Krepko jo je stisnil in končno le izjecljal svoj nikdar prepozni "Thanks"...

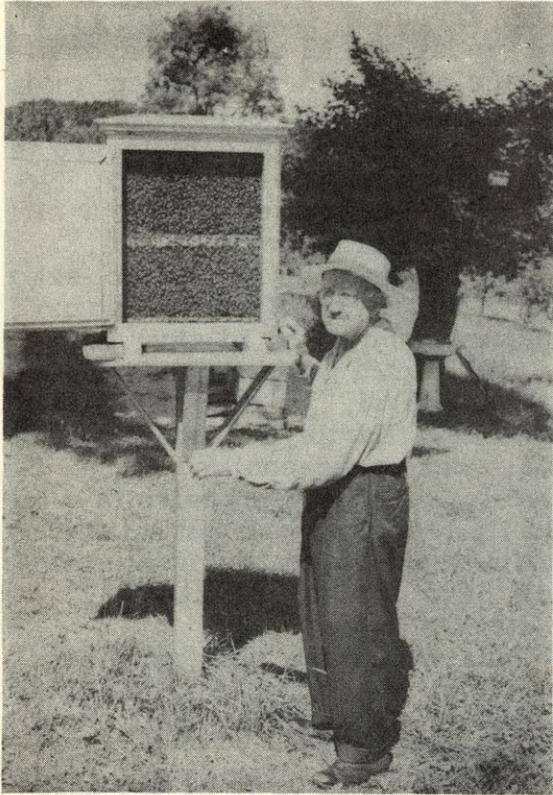
"Veste," mu je še na uho zašepetal Mr. Hartley, "kar je najbolj nagnilo Stevensa, da se je odločil za vas, je bilo to: vi ste človek, ki zna molčati..."

Ze Gospod je imel dva najhujša sovražnika: Eden je farizejstvo in drugi je koristolovska breznačelnost. Breznačelnost ima vse lastnosti puščavskega peska: večna je kot pesek, povsod se vrine, celo v svetišča; suha in nerodovitna je, brez lastnega življenja, in še druge pokupuje in požira. To so srca, ki ne ljubijo, ne upajo, ne cenijo nič drugega kot dobiček. Ni ji mar ne časti in ne vere. Dvakrat prekleta pa je, kadar se breznačelnost kiti z domorodnimi in verskimi priveski. Njeni številni priimki so: nečimrnost, sebičnost, omejenost, zlobnost, zavistnost, stremuštvost, prilizovanje... Mačke, ki navzgor strahopetno ližejo, a navzdol krvoločno praskajo.

Če si človek, se boš otresel tega prahu breznačelnosti in šel mimo. Če si prodanec, izgubljenec, se boš vlegel in njen prah te bo pokrnil kakor mrhovino.

Življenje mora biti kot junaška pesem. Kakšno krasno upanje za tistega, ki sprejme nase kot bron zvenečo pesem dolžnosti in ohrani vselej mlado srce ter železno voljo... Puščavska oaza se hrani s peskom, pa nikjer sonce lepše ne gleda na zemljo, kot ravno tam. A sonce je senca Boga. / Albert Bessieres /

Naš čebelar
Father John
na delu pri
opazovalnem
panju.

S septembrom je naša romarska sezona končana. Medeni piknik jo vsako leto zaključijo vsako leto zaključijo, s tem pa seveda ni rečeno, da bo Lemont že v tem mesecu osamel. Še prav do snega bodo naši trije grički vsako nedeljo in tudi čez teden živili. Za večje ali manjše skupine, ki se javijo, je pa Lemont itak vselej na razpolago, med sezono in izven nje.

Dne 7. septembra bo imel pri nas rekolekcijo Catholic Social Club, dne

14. septembra pa Društvo Najsv. Imena čičaške fare sv. Štefana.

*

V Ameriški domovini ste brali nedavno o tragični smrti slovenskega fanta Jožeta Cerarja, ki je utonil v Clevelandu. Fant je bil štirinajst dni pred smrtjo v Lemontu na romanju, kjer se je s svetimi zakramenti za smrt lepo pripravil. V skupini narodnih noš je nosil milostno podobo Marije Pomagaj. Pre-

AVE MARIA
pričani smo, da ga je Marija spremila pred svojega Sina. Naj v miru počiva, sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

*

Brat Akurzij je prišel srečno iz bolnišnice in je doma zdržal v sobi komaj nekaj dni. Kar prsti so ga srbeli, tako radi bi že držali kelo. Zdajpa jo res že krepko drže in deveta postaja bo kmalu končana, ko pa boste to brali, bo dokončana gotovo že deseta. Brat Akurzij je več na hribu kot doma in še celo na kosilo pozabi. Če bi se ne bal komarjev, bi menda kar šotor postavil objezeru in še spal na hribu.

*

Letošnje prekmursko romanje (dne 27. julija) je bilo združeno s srebrno mašo prekmurskega rojaka Rev. Francisa Horvata, župnika v Kaliforniji. Romarjev je bilo zato še več kot lansko leto. Prekmurski križ in lurško votlino so sami lepo okrasili z zelenjem, cvetjem in srebrnimi lističi.

Srebrnomašniku je pri prekmurskem križu izročila Miss Kolenkova spominski križ s srebrnim vencem. Nato se je razvila procesija proti votlini, kjer je bila slovesna maša z ljudskim petjem prekmurskih pesmi. Slovensko je pridigal p. Odilo, angleško pa p. Leonard, po zahvalni pesmi na koncu

L
E
M
O
N
T
S
K

ODMEVI

pa je v pristni prekmurščini spregovoril še naš srebrnomašnik.

Pri banketu v Romarskem domu je bilo zelo živahno, za kar je poskrbel stoloravnatelj p. Aleksander. Popoldne so v cerkvi zadonele pete slovesne litanije, katera je imel sin prekmurskih staršev, dominikanski pater Inocencij Hren.

*

Porcijunkulo smo v Lemontu obhajali v soboto zvečer in v nedeljo dne 3. avgusta. Za te slovesnosti smo povabili farane vseh treh lemontskih fara. Prvič so se zbrali pri nas, kar obstojajo ameriške Brezje, in mnogi so prišli sploh prvič v našo cerkvico. Večerna procesija z lučkami jih je zelo prevzela, ker takega doživetja niso pričakovali. V nedeljo ob enajsti uri je bila v cerkvi slovesna sveta maša, ob treh pa slovesne angleške pete litanije s slovenskim napevom, katera so tudi Lemontčani prvokrat slišali.

Večerni sobotni govor kakor tudi govor v nedeljo popoldne je imel p. Wilbert, ljudski misijonar chicaške frančiškanske provincije.

Skupina lemontskih faranov je bila nad vso slovesnostjo, nad kapelico, parkom in romarskim domom vidno presenečena. Prepričani smo, da se bodo drugič

odzvali še v večjem številu, če jih bomo spet povabili k Mariji Pomagaj.

*

Zadnji teden v juliju so naši kleriki s p. magistrom Martinom za nekaj dni obiskali slovensko faro v Willardu, Wis., kamor jih je povabil župnik p. Avguštin. Lepo se mu zahvaljujejo in pravijo, da so bili ti dnevi tako lepi, da so vse prehitro minuli.

Trije slovaški kleriki-filozofi, ki študirajo pri nas, pa so že vse počitnice na "slovaških Brezjah", v samostanu "Seven Dolors Shrine", Valparaiso, Ind.

*

Minoriti ameriške narodne Marijine božje poti Carey, Ohio, prosijo vsako leto za dva naša patra, da jim v tednu Vnebovzetja pomagata

v spovednici. Saj prihaja na romanje tudi veliko Slovencev in Hrvatov. Letos sta bila tam p. Robert in p. Bazilij. Tako je tudi letos med pesmimi vseh narodnosti odmevala v Careyu slovenska pesem.

*

Br. Antonina smo v avgustovi številki po pomoti poslali samo v Colorado. A je večni popotnik dejal, da bo malo povandral tudi po Kansasu. Vmesecu septembru pa ga lahko pričakujete naročniki držav Michigan, Minnesota in Wisconsin.

*

Ko to pišemo, še nimamo poročila o romanju Oltarnih društev in tudi MEDENI PIKNIK je še pred nami. Kateremu neki izmed Vas se bo to leto nasmejala sreča pri

Iz Prekmurskega dneva: pri križu zbrani romarji

foto P. Runc

Martuljkova skupina

V Gorenjsko
oziram se
skalnato
stran...

reflanju medenih nagrad? Vsem želimo obilo uspeha, saj medu so lemontske čebelice tudi letos mnogo nabrale.

P. John je imel vse leto mnogo dela pri panjih, ne samo čebele. Ko bi ga videli, kolikokrat na dan teče iz samostana k čebelnjaku in nazaj. Človek bi prisodil, da so njegove noge petdeset let mlajše od njega...

P. John uporablja tudi čebelji pik, nele njih med. Pravi, da mu je odlično pregnal revmo.

GRAMOFONSKE PLOŠČE "Romanje k Mariji Pomagaj", ki jih je založil prevz. škof dr. Gregorij Rožman in bo njih čisti dobiček za slovenske bogoslovce v Argentini, so že končane in jih lahko naročite po pošti pri Rev. Odilo Hajnšek OFM, Box 608 Lemont, Illinois USA. Romarji jih lahko dobite osebno v Lemontu, Clevelandčani pa v Slovenski pisarni na 6116 Glass Ave. Pet plošč velikega formata v umetniško izdelanem albumu predstavljajo celotno romanje: prihod romarjev, pozdrav, pete litanije in slovo od Marije z govorom, petjem in zvonjenjem. Zbirka je tako posrečena, da je res veselje. Kakšen blagoslov bo onim našim ljudem, ki v cerkvi ne slišijo slovenske besede in pesmi. Velika tolažba bo starim in bolnim Slovencem. S ploščami boste lahko lepo obhajali vse Marijine praznike in majniške žmarnice: plošče bodo pele in Vi z njimi. Tudi soplošče lep dar Vašim znancom in sorodnikom v Avstriji, Avstraliji, Argentini in drugod. Celotna zbirka stane poleg poštnine \$ 8.50 in je gotovo vredna tega denarja, o tem se boste prepričali.

Dober kristjan bi moral biti kakor sneg, ki pokrije vse, kar je grdo, ki pobeli vsa smetišča in gnojišča. Tako bi tudi dober kristjan ne smel napak svojega bližnjega razkrivati ter jih raznašati; moral bi jih zakriti, pogrnti s snežnobelo odejo ljubezni...

KRAMIJANJE NA ZAPECKU

CLEVELAND Ohio - Piše Josephine Meserko: Z mojim pokojnim možem, katerega priporočam v molitev, sva bila že skoro petindvajset let naročena na Ave Marijo. Kadar jo je pismonoša prinesel, jo je prvo prebral. Ostati hočem naročnica do svoje smrti, saj se v lepem branju kar malo potolažim. Le po branju dobrega tiska ostanemo verni in nam enkrat ne bo težko umreti.

SCHUMACHER, Ont. Kanada - Piše Marija Požar: Po dolgem času sem le dobila Vaš naslov, zdaj pa Vas lepo prosim, če bi mi pošiljali Ave Marijo. Silno želim slovenskega branja in vem, da ga bom v tako pohvaljenem listu dovolj dobila.

Prišla sem v Kanado lansko leto. Tudi jaz sem morala zapustiti svoj mili dom. Prišli so po brata, pa so mu dobri ljudje sporočili, naj ne hodi domov, ker ga čaka "zaščita". K sreči sem slišala, ko je rekel stražar: "Vzamemo pa sestro!" Ko se je zjutraj zamenjala straža in so bila vrata za trenutek prosta - sam Bog hoče tako - sem ušla v halji in copatah. Nato sva se z bratom skrivala dva meseca, predno sva dobila prilžnost uiti čez mejo. Dosti sva prestala, pa zdaj je vse za nami, hvala bodi Bogu. On je v Avstraliji, jaz pa tu: res bolj sama, pa vsaj na svobodi, ki je veliko vredna. Tako rada bi

prišla v kraj, kjer so pridige v našem jeziku in pojo mile slovenske pesmi. Bog daj, da bi bila tudi še kdaj pri Vas na ameriških Brezjah!

PATATE, Ecuador - Piše Vladimir Kukovica: Osebno ne poznam Vaše samostanske družine, poznam pa Vas po listu lemontskem "Ave Maria", ki mi je bil ljub prijatelj in ga je dobival moj oče. Pred nekaj meseci pa so odšli starši v Argentino in ostal sem sam. Dolgčas mi je po Vašem mesečniku in tako bi rad, da bi ga dobival. Vsaj "Ave Marija" naj me potolaži v teh žalostnih krajih, kjer zdaj ne slišim nobene slovenske besede, še manj pa berem. Ljubi Bog Vam bo stotero poplačal uslugo, ki mi jo boste z listom napravili.

KANSAS CITY, Kans. - Piše Mary Gustin: Dolžna sem javno zahvalo presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijiniemu. Uslišala sta me v moji boleznini in sem ozdravela ter zopet lahko hodim. Še vselej sem bila uslišana, če sem se le zaupno zatekla po njuno pomoč.

CORTLAND, Ohio - Piše Herma Rokita: Rada bi napisala nekaj vrstic. Moja mala vnukinja Linda Ana je zelo hudo zbolela, da smo vsi mislili, da bo umrla. Hči bi jo morala dati v bolnišnico to pa ni hotela. Se

je raje iz srca zatekla k Mariji Pomagaj, naj hčerki izprosi zdravje. Res je bila njena prošnja uslišana: že kar tretji dan je punčka ozdravela. Ne dobiš boljšega zdravnika, kot je Marija, ki "v Lemontu stanuje in v nebesih kraljuje", kakor poje pesem.

BLANKENHEIM, Nemčija - Pošilja Alojzij Košir: Bog Vam plačaj za "Ave Marijo!" Lepi domači mesečnik me veselo preseneča.

Čestitam gen. definitorju p. Hugonu in pa mojemu dobrotniku, zlatomašniku p. Kazimirju! Bog naj ju ohrani še mnogo let!

Lemontska Marija Pomagaj naj nam izprosi Baraga-svetnika! Z Bogom!

CLEVELAND, Ohio - Piše Mary Hocevar: V molitev priporočam svojo prijateljico Marijo Mirtel, ki je letos odšla k Bogu po plačilo. Dolga leta sem ji dajala brati Ave Marijo in tako jo je bila vselej vesela. Potem sem ji pa hotela napraviti vese-

lje in sem ji list naročila. Pa komaj je začela mesečnik dobivati, jo je smrt rešila tridesetletnega trpljenja, katerega je zelo vdano prenašala.

Vidite, tako se selijo bralci Ave Marije drug za drugim s sveta. Gotovo vsakemu Marija Pomaga, da mu je zadnja ura lažja in srečnejša.

CALGARY, Alta. Kanada - Piše Miss Caroline Knaus: Moram se oglasiti in Vam povedati, da mi zelo ugaja mesečnik, ki prihaja mesec za mesecem

NEKAJ SLIK iz mednarodnega evharističnega kongresa v Barceloni, ki jih je fotografiral Rev. V. Zaletel.

Zgornja predstavlja trenutek, ko se je po zvočnikih oglasil tudi slovenski jezik: Rev. Matija Šaruga,

profesor na Vzhodnem inštitutu v Rimu, je v imenu Slovencev molil molitev za mir.

Na srednji sliki je slovenska skupina, zbrana te dni v Barceloni.

Spodnja slika pa predstavlja duhovščino, ki se je udeležila Kongresa in je doma izza železne zavese. Vsi so bili gostje poljskega generala Andersa in njegove soproge, ki sta jim dala na razpolago dom.

iz Lemonta v širni svet in tudi med nas v Kanado. Vedno ga težko čakamo, tako nas razveseli. Obenem se Lemontu zahvalim, da nam od časa do časa pošlje misijonarja, da nas obišče. P. Odilo ni pozabil priti k nam in Bog mu povrne!

YERCAUD, Indija - Piše salezijanski misijonar Nace Kustec: Slučajno mi je prišel v roke Vaš mesečnik AM in so se mi takoj sline zacedile po njem. S tem pisemcem sem prišel trkat na Vaše srce: Zelo Vam bom hvaležen, če mi boste mesečnik pošiljali, pa četudi že rabljenega. Pet slovenskih salezijanskih misijonarjev deluje tukaj v Južni Indiji. Le redkokdaj imamo priložnost govoriti slovensko, pa bi vsaj radi brali, da ne bi popolnoma pozabili materinega jezika. V imenu vseh Vas prosim vsaj za eno številko. Ko jo bom prebral, jo bom dal naprej, da bomo tako vsi deležni njenih duhovnih dobrot.

Še nekaj bi rad prosil, Vas in pa bralce Ave Marije: Morda imate doma kake stare božične ali velikonočne karte, že rabljene in zavržene. V misijonih, zlasti med mladino, nam vsaka reč prav pride. Tudi take stare karte so lepo darilce, s katerimi lahko osrečimo naše Indijančke. Če mi boste kaj poslali, že zdaj Bog plačaj! Moj naslov je: N. Kustec SDB, The Retreat, YERCAUD, Salem - South India.

ENHAUT, Pa. - Piše Katarina Kastelic: Prosim, prižgite lučke pri Mariji Pomagaj za moje zdravje, da bi še mogla za silo opravljati delo. Tolikokrat sem si že želela videti lemontsko milostno podobo in pred njo pomoliti. A bolezen leta in leta, zdaj pa starost mi dasta malo upanja, da bom kdaj videla ameriške Brezje. Pa naj lučka moli zame!

Na drago Ave Marijo sem naročena skoraj od začetka. Spominjam se časov, ko nismo mogli v cerkev. List Ave Marija nam je bil pridiga in nam

je dajal opomine za lepo življenje. Zato pa ga spoštujem in ljubim še zdaj!

MILWAUKEE, Wis. - Piše Mary Perovec: Letos sem bila s svojim odraslim sinom prvokrat v Lemontu, da sem ga priporočila Mariji Pomagaj, predno je odšel k vojakom. Ko bi vedela, da je pri Vas tako lepo, pa bi prišla že zdavnaj preje. Vse mi je bilo povolji, kakor tudi Johnu in vse sva si ogledala v spremstvu mladega in uslužnega patra. Samo tam pri čebelah sva hitro opravila. Sin je šel čisto k panju, pa ga je poljubila čebela in je potem še tri dni nosil lepo oteklo lice. Tako je prinesel domov iz božje poti pošten odpustek, p. čebelarja Johna pa ni bilo nikjer, da bi mu dal "za povrh" vsaj malo medu. . .

Bilo pa je lepo in sin mi je že od vojakov pisal, da bova na prvem dopustu spet poromala k Mariji.

CLEVELAND, Ohio - Piše John Champa: Prav je, da se včasih tudi moški oglasimo, saj tudi mi radi prebiramo Ave Marijo. Obenem pošiljam dar za orgle, ki že lepo pojo v Vaši romarski cerkvici. To je bila dobra zamisel, saj slovenske božje poti brez orgel si skoraj ne moremo misliti.

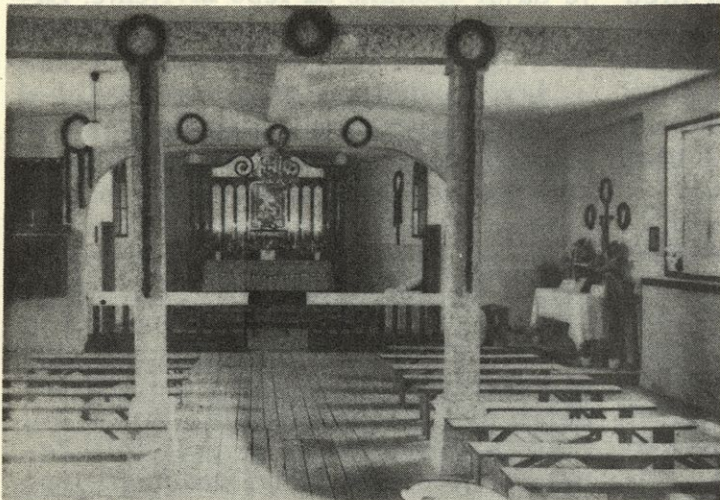
V molitev priporočam svojo ženo Rozi, ki mi je umrla v marcu. Tako rada je vselej prebiralala Vaš lemontski mesečnik in tudi obiskala je že Vašo božjo pot.

NAŠI POKOJNI

John JAMNIK, Waukegan, Ill.
 Jernej LAVRIC, Chisholm, Minn.
 Lawrence KOVAC, Chisholm, Minn.
 Apolonija MADRIC, No. Chicago, Ill.
 Margareta KORDIS, Chisholm, Minn.
 Mrs. Frank FRANCEL, Willard, Wis.
 Joseph LEVAR, East Helena, Mont.

R.I.P.

K SLIKI: V Avstriji je še vedno nekaj begunskih taborišč, kjer bivajo Slovenci, ki niso imeli sreče priti čez "lužo". Nekaj sto Slovencev je v Spittalu na Dravi (Koroška). Njih dušni pastir je priljubljeni Rev. Miha Burja; ki oskrbuje tole taboriščno kapelico Marije Pomagaj. Pred kratkim so jo slovenski taboriščniki sami prenovili.

Iz srca pozdravljam avstralska misijonarja pp. Klavdija in Benota, s katerimi smo se poznali. Dosti žrtev imata tam doli in Bog naj ju varuje!

SAN FRANCISCO, Calif. - Pošilja Anton Ivec: Vesel Vam sporočam, da Ave Marijo redno dobivam že od mojega prihoda čez lužo. Nisem naročil ne mesečnika in ne Koledarja in vendar je kar začel prihajati na moj naslov ter postal moj drag prijatelj. Ne vem, kje ste dobili naslov, kdo Vas je napotil, da ste se spomnili name. Kaže pa ta Vaša poteza, kako lepo skrbite za nas Slovence, raztresene po širni Ameriki. Če kdo, nas bo res

Ave Marija ohranila dobre v teh zmešanih časih. Zato pa še enkrat iz srca Bog plačaj!

ZAHVALJUJEJO SE za izkazane milosti ter uslišane prošnje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Judu Tadeju, sv. Antonu in pa Frideriku Baragu: Gabrijela Maul, Mary Gustin, Janez Železnikar, Maria Knap, Mrs. John Cercek, Kati Kepec, družina Kebe, Jennie Jurca, Carl Kovacic, Anna Kozel, Frank Stepec, Barbara Omahne in Mrs. Jacob Brula.

Posebej se zahvaljuje Mariji Pomagaj Frances Sarđoč iz Berwyna, Ill. za vrnjeno zdravje. Šest let in pol je hodila ob berglah in ni mogla z nogo niti ganiti. Zdaj hodi brez vsake palice.

+ + +

Edina sreča je: imeti Boga. In edina nesreča je - Boga izgubiti... (Sv. Benedikt Labre)

Dve stvari množita ljubezen: ločitev srca od posvetnih stvari in pogumno vztrajanje v zoprnostih. (Sv. Tomaž Akvinski)

Čim bolj se boriš, tem bolj ljubiš Boga. (Sv. Terezija Avilska)

Ljubiti svojega Stvarnika kot prvi vir, kot svoj poslednji cilj, in kot svojo trajno posest - v tem je vse zapopadeno. (Faber)

Pet-dolarški klub

Mary MOSKON, Cle Elum, Washington
 Mary KOLENC, Cleveland, Ohio
 Helen PAPESH, Cleveland, Ohio
 Mary ZAJC, Cleveland, Ohio
 Matilda JALOVEC, Geneva, Ohio
 Mrs. STRMOLE, Cleveland, Ohio
 Angela POLIS, Cleveland, Ohio
 Mrs. STRANCAR, Willard, Wis
 Mary MELJAC, Cleveland, Ohio
 Ella STARIN

Romarskega doma

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$150: A. Gregorich; po \$45: M. Sraj; po \$40: A. Brinovec; po \$20: A. Krapenc, M. Erzen, J. Sraj; po \$15: G. Cerar, J. Martincic, Mr. Mrs. Kokovnik; po \$14: J. Kralj; po \$13: F. Vertacnik; po \$12: A. Kramel, M. Trusnik, M. Somrak; po \$11: M. Jamnik; po \$10: M. Kokal, M. Sodici, T. Terselich, M. Bezek, F. Mihelic, Mrs. Strelak, M. Horvat, R. Rupar, C. Remec, M. Vukovnik, M. Jalovec, U. Kobal, A. Mihalovic, M. Krasovic, J. Jurca, M. Jugovic, J. Kebe, A. Perisic, M. Marincelj, Mrs. Medle, M. Kremesec, K. Kepic, F. Zajc, F. Jereb; po \$9: M. Petric; po \$8: M. Podgornik, M. Klajderman, M. Petelin, C. Alberti, L. Oresnik, F. Oblak, L. Fisher; po \$7.50: J. Potokar; po \$7: F. Culik, Mrs. Beribak, A. Kramar, A. Krapec, M. Rady, M. Lampert, Mrs. Znidarsich, R. Gorup; po \$6: H. Kremzar, J. Husich, T. Paukovic, M. Velikonija, M. Smole, P. Laurich, M. Konjencnik, L. Cebular, M. Kranjc, A. Moze, R. Urbanc, T. Grum; po \$5: H. Papesh, M. Kavcic, A. Jeglic, F. Gosar, A. Sulich, A. Klobucar, L. Picman, M. Marinic, M. Kghoge, A. Bajt, T. Zorman, V. Hovecar, M. Jazbec, F. Fajfar, V. Gregor, C. Grmek, G. Strajnar, M. Korbic, Dr. Zagar, M. Tivodar, Druz. Kreslin, M. Bartol, Z. Vever, Mr. Kodric, M. Roseman, J. Peterka, M. Patrick, M. Grivetz, L. Brunesci, M. Nartnik, Mrs. Perko, L. Zupancic, J. Mesec, A. Bajt, M. Medle, M. Markic, L. Jeager, M. Marsel, J. Ajster, Mrs. Lampert, A. Mikus, U. Simonich, F. Gerl, Romarji Zenske Zveze Milwaukee, Wis., T. Korbek, N. N., L. Konchnik, Mrs. Marinic, J. Petric, A. Bozen, M. Hudak, H. Butcher, B. Flajnik, J. Zgonc, A. Stark, A. Rupar, Mrs. Vidmar, Mrs. Cuddi, M. Krejac, Starc & Karish Fam, Mr. Mrs. Perushak, M. Terlep, V. Rakolin, T. Plut, A. Miklic, A. Tekavec, A. Skrinar, M. Wretschko; po \$4.50: F. Vovk; po \$4: D. Petrinic, M. Krznaric, K. Kastelic, C. Kucic, M. Spehar, J. Cebasek, Mrs. Baskovic, I. Novak, A. Bartol, M. Sustarsich, M. Klun, J. Turk, J. Prozen, A. Asic, F. Juns, M. Tomse, E. Kure, M. Starcevic, Mrs. Komater, R. Jerin, F. Kerkoch, Mrs. Vovk, Mrs. Charjonia, A. Strnisha, F. Brojan, O. Erzen, Mrs. Conway & M. Conway, J. Makar, Mrs. Pecek, G. Masel; po \$3: M. Majerle, Mrs. Zivalich, Zakovich Fam., M. Pike, M. Uranich, A. Androjna, F. Plautz, J. Ray, A. Jurancic, J. Jaklic, T. Zupancic, M. Spelic, Mrs. Heralsovich, F. Fanfelt, N. N., I. Krist, M. Strusel, M. Tersar, F. Gros, M. Bildhauer, J. Mojstrovic, C. Kolesar, C. Davis, R. Jenich, C. Bergant, A. Birsar, Mrs. Tritanj, Mrs. Krumm, R. Marok, B. Kure, M. Krznaric, A. Petrich, O. Ozanic, Mrs. Toplikar, F. Dej, C. Saligar, F. Koncar, J. Mociivnik, V. Pogacnik, J. Ofek, Mrs. Blaj, J. Novak, Bender Fam., M. Martic, M. Kranjc, P. Coff, N. Marentic, J. Jerina, J. Krumberger, K. Grmovsek, M. Laurich, J. Glivar, M. Lakner, Mrs. Strmole, M. Laurich, F. Fanfelt, A. Zorko, O. Cigan, J. Jurcic; po \$2.50: M. Kaplan, R. Skully, A. Kozel, J. Dolinar, M. Andrews; po \$2: H. Dolinar, F. Krnicar, C. Bokal, C. Gabrovsek, F. Starr, F. Penko, M. Rosenberger, J. Velikonija, M. Servol, Mrs. Grebenc, G. Terlep, J. Nagode, Mrs. Batic, J. Cermel, Mrs. Tursich, M. Hochevar, J. Jarc, L. Terlep, Mrs. Ivancic, F. Staut, Mrs. Hojnik, C. Kavcic, M. Uladovic, L. Korenchan, F. Tomis, M. Crtalic, J. Nemanich, M. Skerjanc, J. Petsche, F. Hodnik, Mrs. Mesapic, Fam. Micetic, J. Menart, M. Kos, T. Tomele, A. Francis, J. Bozen, J. Siska, Mrs. Fabjan, F. Cerne, F. L. Cerne, A. Cherne, R. Jagodnik, A. Gorza, V. Mole, J. Kolar, C. Konzal, A. Halozan, M. Krosil, J. Pirc, O. Cigan, Mrs. Grabrijan, J. Rosam, J. Kobal, Mrs. Kastelic, R. Florijan, A. Woods, H. Prapatnik, Mrs. Klepec, M. Dreshar, Mrs. Ponikvar, A. Preloznik, J. Fajfar, F. Lovzel, M. Gregarin, Mrs. Geras, M. Rebek, J. Andolsek, Mrs. Tomisich, M. Gregarin, J. Turk, F.

Kos, A. Brezovicic, C. Kovacic, J. Pauc, T. Banic, L. Kernz, F. Zupancich, A. Drolc, P. Predan, M. Ivanetich, A. Zaman, Mrs. Bajuk, Mrs. Poldan, Mrs. Jamnik, J. Kurilich, M. Kotar, M. Vinsek, A. Seliskar, C. Kovacic, R. Balazic, G. Segal, D. Flajnik, F. Ksiazek, V. Levlar, M. Mutz, A. Cera, L. Simcic, M. Tomsic, A. Grill, M. Tavcar, Mrs. Novak, A. Novak, M. Simon, M. Pecek, M. Rozica, M. Vidmar, M. Mavec, M. Markovec, M. Zajc, M. Podgornik; po \$1.50: Mrs. Butala, M. Hace, F. Perme, J. Margetich, K. Korbar, M. Kostelic, U. Linton, A. Mohorcic; po \$1.37: M. Zore; po \$1: J. Govednik, M. Klun, F. Strumble, O. Hlade, Mrs. Ambrose, M. Droblich, L. Picman, W. Stelac, M. Kolenc, F. Mahkovec, N. N., P. Vrecar, J. Jaska, J. Zupin, J. Hocevar, J. Struna, M. Spehar, L. Simcic, M. Kastigar, M. Florjancic, M. Hribernik, F. Setina, M. Perhne, T. Kovacic, F. Petelin, A. Strukel, F. Pirvoni, H. Kastigar, Mr. Mrs. Flajs, M. Baily, Mrs. Vidmar, A. Vidmar, P. Podgornik, E. Klun, J. Maneage, Ed's Drug Store, J. Plesko, A. Clarkson, Mrs. Barboric, Mrs. Ivansek, K. Smole, F. J. Strgar, K. Kovalcek, A. Cera, F. Holazan, Mrs. Konechnik, Mrs. Tegel, S. Malaker, A. Mihalovic, A. Frances Jr., M. Sopron, S. Galic, L. Simcic, A. Stark, C. Waite, Mrs. Mohoric, J. F. Kochevar, Mrs. Kerkoch, Mrs. Vovk, Mrs. Lukar, F. Muha, B. Ancel, A. Nemgar, M. Prach Sr., K. Gregory, M. Mohorcic, L. Rasp, J. Petrinic, J. Logar.

ZA LUČKE: Po \$12: M. Mihelcic in otroce; po \$10: J. Strohen, F. Stepec; po \$5: A. Gorjanc, J. Turk, J. Peterka, K. Kepic; po \$3: J. Kraus, Mrs. Vidmar, J. Kebe, J. Pianecki; po \$2.50: A. Kozel; po \$2: J. Gramor, T. Paukovic, M. Laurich, K. Smole, M. Velikonija, M. Laurich, V. Pogacnik, M. Ajdisek, F. Petrovic; po \$1.50: J. Zaman, L. Dolinsek, S. Gorse; po \$1: J. Markel, A. Colnar, M. Droblich, J. Petrinic, A. Plemel, G. Masel, J. Bucar, A. Tekavec, J. Velikonija, M. Servol, A. Jalovec, Mrs. Gornik, J. Martincic, A. Kramel, A. Strnisa, Mrs. Vidmar, Mrs. Lasch, Mrs. Bokal, M. Kovach, L. Voncina, F. Oblak, T. Tomele, A. Smole, J. Ofek, J. Pirc, J. Mahnic, M. Tersar, F. Mezarnich, A. Drolc, J. Jakic, R. Urbanc, M. Tomic, A. Bartol, J. Kurilich, I. Novak, Mrs. Petric, L. Simcic, L. Dolinsek; po .50¢: C. Bokal, A. Kozlevcar, M. Mrak, U. Linton, M. Hace, P. Coff, J. Novak, J. Petsche, F. Hodnik, M. Rangus, M. Kos, J. Fajfar, U. Barker, A. Kovach, L. Dolinsek, R. Gorup, J. Jaska; po .25¢: F. Perme.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$20: J. Markel; po \$15: J. Petrinja; po \$10: J. Cercek, J. Pauc, M. Snedic; po \$5: J. Mojstrovic, M. Artach, R. Stancar, L. Zupancic, M. Osterman; po \$3: preostanek joliet-ske zbirke za oltar pri procesiji, R. Rebek, C. Kovacic; po \$2: A. Nemgar, J. Kebe, M. Zupan, Romarji Zenske Zveze Milwaukee Wis., M. Jamnik, R. Jenich, K. Ferj; po \$1.50: M. Skulj; po \$1: M. Gustin, K. Grmovsek, N. Marentic, A. Predan, L. Simcic, N. N., T. Klemen, P. Vrecar; po .50¢: A. Jerman.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$3: M. Kranjc, Mr. Mrs. J. Jakic; po \$2: J. Zaman, Rev. L. Cepon, B. Ancel, J. Kremesec, L. Picman, M. Knaus, J. Ray; po \$1: E. Kovacic, Mrs. Ambrose, M. Skul, T. Kodrich, Rev. Klopčic, Mrs. Vihetic, A. Jeglic, M. Martic, A. Zajner, M. Mihelcic, M. Trusnik, M. Krom; po .50¢: H. Prapatnik, M. Nemanich.

ZA APOSTOLAT SV. FRANCIŠKA: Po \$10: E. Mullaevy, U. Kobal, F. Kremesec, J. Petric, V. Levlar, M. Prepotnik; po \$5: F. Rogina; po \$1: L. Simcic.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$5: M. Zajc, M. Jalovec, Mrs. Strmole, A. Polis, Mrs. Stancar, E. Starin, M. Meljac; po \$2: M. Droblich; po \$1: V. Mole.

Darove listu objavimo prihodnjič.

Gospod kliče...

Lemontski
novinci
na delu

Fant, imaš morda
veselje za službo v vi-
nogradu Gospodovem?
Pridruži se lemontskim
frančiškanskim novin-
cem, ki skrbe za mi-
lostni oltar Marije Po-
magaj, pa boš po nekaj
letih stopil pred isti
oltar kot duhovnik Go-
spodov! Piši na naslov:

Young man, would
you enjoy working in the
vineyard of the Lord?
Join the Franciscan no-
vices of Lemont who
care for Our Lady's al-
tar. After several years
you will come to the
same altar as a priest
of God. For further in-
formation write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
LEMONT, Illinois